

ANČICA SEČAN
GOTOVO OBIČAN DAN

ANČICA SEČAN
GOTOVO OBIČAN DAN

VLASTITA NAKLADA
ZAGREB, 2022.

Ančica Sečan / Gotovo običan dan

Naziv knjige: Gotovo običan dan.

Autorica: Ančica Sečan.

Oblikovanje korica i fotografije: Emilija Friganović.

Predgovor: Marijana Dudek.

Pogovor: Anita Blažević.

Vrijeme i mjesto: lipanj 2022., Zagreb.

Vlastita naklada Autorice.

Izdanje: drugo (II.) ~ izmijenjeno i dopunjeno.

URL: http://www.sunceko.net/Gotovo_obican_dan_II.pdf.

Naklada: besplatno elektroničko izdanje ~ neograničeno;
besplatno tiskano izdanje ~ 100 primjeraka.

Tisak: dopušten [bez naknade autorici] ispis za čitatelj(ic)e
[na njihov trošak] [elektroničko izdanje];
ISPIS d.o.o., Zagreb [tiskano izdanje].

© Autorica zadržava sva prava.

Uumnožavanje (reproduciranje), stavljanje u promet (distribuiranje), priopćavanje javnosti, stavljanje na raspolaganje javnosti odnosno prerada u bilo kojem obliku nije dopuštena bez pismenog dopuštenja Autorice.

Radi jednostavnosti pisanja, u ovom djelu, kosa crta (/) koja veže dvije ili više riječi, u ovom djelu, ima značenje veznika (logičkog) "inkluzivnog ili" (i-ili).

Citiranje: Sečan, A. (2022). Gotovo običan dan. Vlastita naklada Autorice:
www.sunceko.net/Gotovo_obican_dan_II.pdf.

ISBN: 978-953-49953-1-0 [elektroničko izdanje]
ISBN: 978-953-49953-2-7 [tiskano izdanje]

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001140414.

Kocka je hičena!

<i>Gotovo običan dan</i>	1
Kocka je hičena!	1
P&P	5
<i>Gotovo običan dan</i>	11
<i>detektifka</i>	15
<i>Međimurje</i>	19
<i>España</i>	27
<i>Pauk</i>	33
<i>Put u pakao</i>	39
<i>Picek</i>	45
<i>Samobor</i>	53
<i>nunčaka</i>	57
<i>Augustina Powers</i>	71
<i>šmokljanica</i>	75
<i>Križni put</i>	91
<i>Trava i kolači</i>	103
<i>Post scriptum</i>	109

P&P

Ančicu

sam srela 1991. u učionici Gornjogradske gimnazije u Zagrebu, kad nam je iz očitih tadašnjih potrebitih i budućih životnih razloga bilo suđeno sjediti zajedno u prvoj klupi. Bila sam njezina desna ruka, tj. sjedila joj s desna. Baš pred pločom. Ne po kazni ni po visini, (kako se u narodu kaže: obje smo bile i dan danas ostale oko metar i žilet), već po prirodnoj selekciji da se naše "kemijske" i društvene vijuge još više zbliže.

Životni putovi su nas razdvojili nakon gimnazije, ali opet zbližili nekoliko godina kasnije. Napokon smo se našle na šamšnitama 2002., baš kao nekad. A tad, kao da niti jedan dan razdvojenosti nije stajao među nama. Bile smo gotovo one iste gimnazijalke, nažalost s nula dodatnih cm u visini, ali s nešto više godina, mudrosti i iskustva, kao i s istom mjerom znatiželje i ljubavi prema životu samom.

Nakon svih ovih godina, poznavajući vrckavu Ančicu, pitam se je li ikada imala sasvim običan dan?! Danas smo obje majke. Danas, s nekoliko lijepih sijedih u kosi i nešto vise bora na licu, (od osmijeha, smijeha i ne skrivanja osjećaja!), čitajući njezine riječi, ona me vraća u prošlost i vrijnu sjećanja. Ili je dio njih samo varka, neko lažno putovanje na kojem ipak nismo bile zajedno? Više ni sama nisam sigurna. Crtice iz života s dragom joj sestrom Emom, zajedničkim prijateljima ili tek poznanicima, čak i policajcima... Jesam li ih zaista proživjela s Ančicom ili su me njezino spontano i iskreno izražavanje, odličan odabir kajkavskog i medimurskog narječja magično obmanuli i odveli u neki drugi svijet? Ančicin predivan svijet. Moguće.

Sasvim je sigurno da Ančica živi neobične dane.

Čitaj!

Nakon ulaska u samo nekoliko tajnih ulomaka njezinog života i Ti ćeš se u to uvjeriti.

Marijana

--

La vie est belle.

Gotovo običan dan

...

Anči...

Mala brineta,
znatiželjna,
specifična,
uvijek svoja...
Jednostavna,
a u isto vrijeme komplicirana...

U stanju se mjesecima
bavit istim stvarima,
dok ne istraži sve
do posljednjeg detalja.

Odrasla žena,
ali djevojčica u duši.

Divna prijateljica...
Uvijek originalna...

Poznajemo se
gotovo 40 godina,
od osnovne škole,
prvih ljubavi,
vjenčanja i razvoda...

Bezvremenska,
uvijek ista,
ponekad tvrdogлава,
ali srca čista...

Eto,
to je naša Anči...

...

Anita

--

Živi i pusti druge da žive.

Gotovo običan dan

Bil je (to), gotovo, običan dan. Gotovo.

Ustala sam na lijevu nogu, točnije, "pljusnula" na lijevu nogu, prilikom pada z kreveta.

Došmucala se nekak do kupaone i zakačila ormarić. Tres! Špogl se razletel po podu. "O Bože, NE opet!". Ovo već seže u naredni život. Još sedam godina. Od same pomisli na to da, po ovakovom vremenu, moram na faks, sredit prijavnice i ostale studentske "sitnice", 'pal mi je mrak na oči (a) dok sam brisala "skipljeno" mlijeko z' šparheta.

Nekak sam izašla na ulicu i ugledala 10 lipa na podu. "O', divno,", pomislila sam, "sad bu mi celi dan sretan.".

Putem, do autobusne, uzalud sam tražila djetelinu z' četri lista, ko da su sve redom u zemlju propale, al mi je, barem, crna mačka "preletjela" prek puta. Da je bil petak trinajsti, mam bi' uplatila loto.

"Gornjom Bistrom" stigla sam do Čnومerca.

Ušla sam u "Jedanaesticu" i sjela. Na narednoj stanici, ušlo je mnoštvo ljudi, među kojima (i) jedan gospodin. Barem je tak zgledal. Nije još ni stigel do mene, a već je 'urlal: "Diz' se!". Da ne dođe do svađe, "digla" sam se.

"Gospodin" me odgurnul i nastavil: "Kaj blejiš? Mi stariji trebamo sjedit...".

"Ste vi čuli za bonton?", "odgovorila" sam mu uljudno. "Kaj, balavica jedna, još i da te molim da mi se digneš?!" . "To vam osnovna kultura nalaže."...

Stigla sam na faks. Od prijavnice niš. Profesor ju (je) podrapal jer nisam izašla na ispit. 5 kuna "bačeno u vjetar".

Sljedeća postaja: "broj 3". Kolegica je htela provjerit je I prošla pismeni.

Putem, preko Tuškanca, naiše smo na bakicu, naizgled "pri zdravoj", koja nas je, iz čista mira, počastila nizom psovki i uvreda, kojih bi se i krčmarski, pijani mornari postidjeli. Zapitala sam (se): "Kaj (li) me još sve danas čeka kad se već do sada sve ovo dogodilo, a tek je podne?".

Stigle smo na "Pravo" i (ne)očekivano - kolegica je "pala".

Odlučila sam vratit se doma, kak je krenulo, još je samo falilo da mi tegla z cvijećem "padne" na glavu, zihер je zihер.

Dok sam se "penjala" u tramvaj, koji je kretal, mada se ljudi još nisu "ukrcali", (i) "visjela na" štengama, neko me povlekel unazad. Instinkтивно sam se okrenula, s namjerom sprječavanja vandala u pokušaju mažnjavanja mog kariranog ruksaka, kadli ono "starček" izvodi "bijesne gliste": "Marš gore!".

Kulturno sam ga upitala: "Kaj ste pomunjali?", na što mi je, ni pet ni šest, "prilijepil" šamar! Spasil me Kavalir: "Kako se usuđujete udarat djevojku?!

Udarite mene, da vas vidim!". Nije došlo do sveopće tučnjave u tramvaju, samo do, tu i tamo, pokoje ružne riječi i mrklog pogleda.

Po izlasku 'z autobusa, iza leđa, mi, se, na livadu, zrušil (školski) avion.

Ostala sam živa, al, do kraja dana, nisam izlazila iz stana.

Tog dana sam odlučila: "Ovo (ipak) ne može ostati nezabilježeno!".

detektifka

nemre se pisati na prazan mozak.

ne i ne.

kak ti 'opće može pasti na pamet ikaj smislenoga dok su ti v mislima pohani šniclin z pire krumpirom i špinatom, pita od jabuka i ušlagiran kesten pire preliven karamelom i čokoladom...

mljac...

evo, sad mi sline cure.

srećom sam potamanila sendvič.

nekaj mi ni' v redu z desnim okom, nekak fest vuče prema stolu, zapinje za onu finu milkicu z keksima. ah te oči... sve me strah da nisu veće od želuca...

gdje sam ono stala?

ah-da, na praznom mozgu.

sad je dobil fine papice i kisika pa morti nekaj pametnoga zmisli.

moja profesija.

khm... da...

život i smrt.

to je nekaj z čime se prava detektifka sreće svaki dan.

ak zememo v obzir zagađenje, preveč ljudi na zemlji, robote, umjetnu inteligenciju, borbu za opstanak virusa, bakterija i ostalih beštija, pravo bude čudo ak doživimo starost. ne pozabiti (i) nezemaljce, one koji su se nedavno spustili kod knina krasti nam pitku vodu, a koji pretendiraju sve nas porobljiti ili pojesti ili raditi pokuse na nama. tu su i amerikanci i rusi koji se vole igrati glavama, napose bojnim, atomskim, tak da je najizglednije da bu nas sve pobil atomski rat. je, je, znam, ne treba delati slona od muhe, no...

ono kaj, zapraf, mene muči je to kaj mrtvace zakapaju v žemlju, ovaj, zemlju. dakle, zamisli užasa, zbudiš se, (a ono) mrak oko tebe, "kavez", skužiš da si u vlastitom grobu, nemreš se ni okrenut i jedino kaj ti ostaje je moliti boga da čim prije potrošiš kisik.

dan danas mi se diže kosa na glavi od one "legendarne" priče da je grobar, na sanoborskem groblju, napravil uzbunu jer se kao čuju urlici z netom zatrpane rake, navalili svi otkopavat, otvorili lijes, al bilo prekasno, žena se sva zgrizla, valjda pobenavila kad je skužila da je živa zakopana, ostala, nadam se brzo, bez kisika i hrmlja.

najbolje indijanci "pokapaju" svoje mrtve. fino te ostave na nekakvoj uzvisini pa nek priroda napravi svoje. jest da te poključaju ptice, al, bože moj, ak se zbudiš, barem se nebuš fgušil(a), ak si zbilja odapel(a), budimo realni, niko ne zna kaj se zbiva z nama poslije onog kaj zovemo "smrt" pa bi' ja radije da me ptice (po)ključaju neg da budem osuđena na vječnu tamu... fala lepo...

zamorno je ovo zanimanje, gledati smrti v oči svaki dan.

evo, samo pišuć o tome sam se tak zmorila da nemrem više pisati.

idem potamanit onu čoksu.

Međimurje

Spavala sam ko klada.

Vjutro me zbudila nečija krava.

Nije se zaletila v dvorišče, sam' je tak jako mukala da sam ju čula do kreveta.

Trebalo je osmisliti kaj bumo delale svakog dana.

Pozvale smo na "sastanak" curke i skovale ratni plan: "4 Nas".

Raspodijelile smo dan na dijelove. Buđenje. Doručak. Ljenčarenje. Ručak.

Kartanje Bele. Večera. Tulumarenje ili kartanje Bele. Spavanje. Odličan plan.

Jednoglasno prihvaćen.

Tu su svi bili opsjednuti nogometom.

Nedjeljom smo odlazile na utakmice "Spartaka".

Malosubotičkog nogometnog kluba.

Tam su bili (i) dečki z klape. Neki na terenu, neki iza ograde, skup z nama.

Uskoro se ustalil određen broj ljudi z kojima smo se svakodnevno družile.

Pohvatale smo imena, nadimke, povijest...

'Ko je f koga zaljubljen(a), "pravila igre", traćeve...

Sve u svemu, nakon par dana, osjećale smo se ko doma...

Ruku na srce, i jesmo bile doma, ipak sam ja svjetlo žarulje, prvi put, ugledala f čakovečkoj bolnici.

Zaključile smo da bi' mogle ostati duže od "naređenih" dva tjedna jer se ispostavilo da nam je odlično, klapa fenomenalna, tate i mame nema prek tjedna... sloboda(!)... (a) dolazilo je (i) "Prljavo kazalište".

Jedne sasvim obične večeri, osim kaj je bilo nekaj vrlo čudnoga v zraku, kartale smo Belu, podjednako, otprilike 7:7.

Već je prošlo 2. U normalnim okolnostima, kartale bi' do jutra, al smo odlučile cugom oko 7 vjutro otići malo do Varaždina. F šetnju.

Cure su prešle doma spat.

Emi se hitila f krevet (a) ja sam odlučila napisati pismo.

Odjednom mi (je) nekaj opalo na glavu.

Pogledala sam prema stropu i skoro opala v nesvijest.

Hrpa buba, čudnih, debelih, zaobljenih, plazila je kam god je stigla.

Drmneš ju z klompom (a) bubi niš.

"Emiiii! Upomoć! Napadaju nas nekakvi ozračeni žohari!".

"Daj šuti, spavam.".

" Emiiii! Daj, ne zezam se!".

"Joj pa to su obične bubice, otvori prozor, možda izađu (i) odi spat.".

To je bila kobna greška.

Ne samo da ove kaj su bile nutra nisu izašle van već su ušle (i) one zvana nutra.

"Kaj sad?".

Ugasila sam svjetlo. Na par sekundi. Uspostavilo se da s upaljenim svjetлом bar' znaju letjet ravno, s ugašenim su padale ko kiša i prekrivale pod. Najgori je bil zvuk koji su ispuštale leteći.

Gotovo običan dan

Izjurila sam van na dvorišće i šokirala se.

Oko ulične lampe, koja je baš ispred naše hiže, prelijetao je korpus te gamadi.
"Jooooj! OK, ima rješenja i za to.".

Vratila sam se f kuću, zela sa sobom stolnu lampu, zavlekla se pod dekicu,
upalila lampu, bube su se (i dalje) vrtile oko lustera na plafonu, ja sam, na
sigurnom, u "miru" nastavila pisati pismo.

Emi je spavala i smijala se u snu.

S kokošima i izlaskom sunca, bube su se povukle.

Ustanovila sam da su došle kroz neku rupu u desnom kutu sobe.

Izlila sam nutra pol kutije "Arijela".

Ostatak sam stavila u vešmašinu i pustila (ju) da opere veš.

Susjeda me vjutro oko 5 došla pitati je I sve u redu sa mnom. Malo joj je bilo
čudno kaj je svjetlo bilo upaljeno celu noć i kaj (sad) vješam veš tak rano.

Rekla sam joj da svaki dan idem spavat u šest vjutro i dižem se oko podneva.
Malo me čudno pogledala i prešla.

(I) Ja sam začuđeno gledala za njom: "Ni vrag da nas je špijala celu noć?!".

Veš mi je nekak fest pocrvenil.

Onaj prokleti crveni stolnjak je pustil boju.

Uzalud sam seku uvjерavala da tak finu nijansu crvene na svojoj najdražoj
bijeloj majici ne bi dobila ni da je htela.

I posteljina više nije monotona. Ima lijepe roze fleke.

Moje plave hlače su postale ljubičaste.

Osvanul je dan koncerta.

Sve je bilo u znaku "Prljavaca".

Već f cugu smo vježbali "pjevanje".

Nebo nas je izdalо i koncert su "preselili" sa stadiona u dvoranu.

Na ulazu su nas odlučili pregledati.

Mene su zadržali malo duže. Svašta! Čak su i dečki prošli, a oni tu mene...

I 'ajde još da je neki komad, policajac, neg neka namrgođena policajka, koja je
jedva čekala da nekoga privede, po mogućnosti mene.

Nisu joj se svidjele moje kožne "narukvice" s mrvicačkim lubanjama i tražila je
da ih skinem, ne narukvice, lubanje.

"Kak da ih skinem? Mogu ih samo potrgat! Služe mi ko bokseri! Kak bum se
branila ak me neki silovatelj napadne?!".

Smiloval mi se njen kolega i rekao joj nek me pusti.

Dodal je i da bi mi bolja (samo) obrana bila bježat glavom bez obzira, ak to ne
upali, vrištat ko da me kolju, ak ni to ne upali, mlatnut napadača nogom f ono
kaj nemam, Marte su se u takvim situacijama pokazale kao jako učinkovite pa
kad ih već nosim, nek posluže i (u) samoobrani.

Ajde, bar me nisu skinuli do gola (a i) policajac je bil tak zgodan da sam kaj mi
oči nisu ispale.

Koncert je malo kasnil.

Dali su nam neku metal predgrupu. Dečki su nekaj svirali, mi smo zavijali. Onda je neko otpjeval pjesmu od "Demona": "Naša zadnja noć". Je li oni metalci, ili pravi "Demoni" ili neko treći, ne sjećam se više (dođe to z godinama), (no), ta nam je pjesma postala hit ljeta.

Počel je koncert.

Škvadra f deliriju. Atmosfera odlična.

Tres! Neka me budala raspalila svom snagom u trbu. Ni dva ni tri, vratim ja natrag, al sam zabunom puknula njegovog prijatelja. Frajer me čudno pogledal, al čim je videl da ga je raspalila cura, odustal je od daljnje "borbe". Morti je odustal (i) zato kaj sam mu se ispričala, čak mi se i nasmiješil, al se to ni svidjelo dečkima z škvadre, srećom se nisu pomlatili jer je počel bis.

Na kraju koncerta je nastala pobuna jer nam nisu hteli odsvirati još jedan bis. Upalili su svjetlo i potjerali nas van.

Pehaka doma. Naime, već je prošla ponoć i do Male Subotice (koncert je bil f Čakovcu) nije bilo "službenog" prijevoza osim "peglice" koja nas je pokupila zadnjih par metara (bolje iš nego niš).

Sestrična je tu noć ostala spavati kod nas. Strina je sljedeće jutro razvalila lesu [stavljale smo štap (kao) podbočnik da nam neko ne bi provalil po noći] da vidi je l joj dijete tu (onda još nismo imali telefon tam).

Produžile smo boravak za još mjesec dana.

Kad smo već tu pa kaj ćemo sad natrag, baš smo se prilagodile.

Spremalo se hodočašće na Mariju Bistrigu.

Pješke. Petak 13. Noć kometa.

Ne može bolje. Čekala sam kaj bu se spektakularnog dogodilo.

Oko 3 vjutro smo se našli f crkvi. Nek nam put bude sretan i put pod noge!

Neki su išli cugom do Varaždina i tamo nam se priključili.

Cestu je zamijenila šuma.

Malo sim, malo tam, malo f krivom smjeru. Bože moj. Kaj sad. Mladi smo.

Kad nam je dosadilo hodati, mi cure bi' odglumile nesvjesticu, slabost, kaj (li) već, (i) dečki bi nas kavalirski "za" vrat (svoj) i nosili.

Zadnji dio puta se većina ukrcala na cug.

(A, ne!) Troje nas je odlučilo - idemo do kraja.

Ispalo je da to baš i nije bila toliko pametna odluka koliko se pametnom činila u trenutku donošenja. Naime, noge su odlučile da im se više ne hoda i nije nam bilo druge već stopirati.

Niti jedan auto nam nije htio stati, samo su dobacivali komentare (tipa): "Pa kad ste već došli skroz do sim, možete još tih par kilometara...".

Legla sam nasred ceste. Prvi koji nađe, moral bu stati. Osim ak me odluči zgaziti. I stal frajer. Čim (sam) se ja digla, krenul (je) dalje. Ne'š ti đentlmena. Smiloval nam se traktorist. Konačno smo stigli do cilja, cca, tri sata iza ostalih.

Gotovo običan dan

Kad su zatvorili i zadnju birtiju, krenuli smo na spavanac.

Dečki su imali šator.

Ukrcale se "4 Nas" unutra, al uskoro (su) se svi počeli ukrcavati, jer, zakaj spavat' pod vedrim nebom kad mo'š u šatoru.

Preveč ljudi za tak malu gajbu.

Odlučile smo spavati na livadi.

Na kraju smo završile na sjeniku.

Gore nas je prespavalo prek pedeset.

Sam' Bog zna kak se taj sjenik, skup z nama, ni zrušil.

Čudni su putovi Gospodnji.

Sljedeći dan je prošel f ugodnom vjerskom raspoloženju.

Doma smo se vrnuli cugom.

Odmarala sam (se) naredna dva dana.

Dobro je svršilo, nisu mi otpala stopala, samo sam zaradila žuljeve od palca do pete. Rešila sam taj problem enormnom količinom prirodnih antibiotika:

potamanila sam sve kekse, čokse i kolače koje sam našla.

Iz nekog neobjašnjivog razloga, Emi ne bi gurnula ruku v'atru za zadnji komad torte, ja bi' gurnula (i) obje, zato smo se, valjda, navek (i) slagale tak dobro.

(I) Dok sam ja tamanila slatko, Emi je tamanila slano.

Morti su mi zato stalno govorili da sam slatka kak bombonček (a) na kaj sam ja odmahivala rukom: "Kolko slatkog smažem, ni' ni čudo da sam tak slatka.". Prijatelj je imal oproštajku.

Stolni nogomet nam je dosadil, postale smo nepobjedive pa smo prešle na biljar. Dečki su kreplavali od smeha. Jednom su skoro popucali nožni prsti od kugle koja mi je zletila z stola (a) 'opće nis' jako puknula, sam' mi se malo zmaknul štap.

Odlučila sam ostatak večeri posvetiti onome u čemu sam bila najbolja, kak (i) Emma, sam kaj je sretnica, za razliku od mene, imala i gospona Knightleya pored sebe [(i) za sebe].

Dala sam si u zadatak uvjeriti nogometnika da je moja draga prijateljica žena njegovog života. Ona me nakon toga skoro nokautirala. Naime, on je rekел da bi on radije mene za svoju dragu.

Gitarist je rekел da bi' ja trebala biti metalčeva draga.

Ja sam rekla: "Benicio, ljubavi moja, il bum tvoja il ničija..." ...

Čini se da me Benicio ni' čul.

Ah ti svetošumski ljepotani.

C'est la vie.

Vratile smo se f Zagreb.

Skup z nama došle su i Curke.

Emi je oputovala za Španjolsku, na maturalac, nas tri smo ostale f Zagrebu kartat Belu.

España

Deca su f stanjу napraviti takve bedastoće da posl'e svi, koluču očima samo kaj im ne ispadnu (i) pitaju se kak je nekaj tak bedastog 'opće moglo pasti na pamet detetu.

Neki/e nastave z bedastoćama i nakon kad narastu i odrastu.

(I) Dok je Emi rekla da nam nisu sve na broju, nas tri smo odlučile "zvati duhove".

Emi je ostala na sigurnom, u svojoj sobi, mi smo zamračile dnevnu sobu, sklepale nekakvu žnj flj tablu za zvanje duhova, zapalile crvene svijeće, (i) prije nego (li) smo uopće i počele sa "seansom", začulo se nekakvo čudno pucketanje i sobom se proširil nekakav čudan miris.

Tak smo počele vrištati, da su nas čuli, valjda, prek cele ulice, i jedna prek druge jurnule pobjeć van iz sobe.

Emi je izbezumljeno dojurila do nas i... (uz)viknula: "Brankica, gori ti kosa!".

(K) Ak me onda ni' strefili infarkt, nebu nigdar.

Kao da, to, nije bilo dosta uzbuđenja za jedan dan, nakon poziva "Radiju 101", voditeljica je pozabila spustiti slušalicu i blokirala nam telefon na par sati.

Ostatak dana provele smo u proricanju sudbe.

Brankica je maherica, nema iz čega ne zna gatati.

Ono kaj je bilo sigurno, i već par puta do sad utvrđeno i potvrđeno, udala bum se zisher, muž bu mi se zval na M, il bu bar' imal slovo m v imenu il prezimenu, sviral bu nekšni instrument (i) imali bumo četri komada dece, (i to), ni više ni manje, neg četvorke, dvije curice i dva dečeca, jedino kaj ni' vidla je buju li dupli/e jednojajčani/e il ne. Hmrla bum f poznim godinama, zdrava kak dren, od starosti...

X godina poslije, slično mi je rekla i teta Regina, udala se bum, dece bum imala, hmrla bum s prek 90 let starosti i dobila bum na lotu.

X godina poslije, Darko mi je rekao da bum živela dugo, muža i decu ni htelo spominjati, sam se zagonetno smješkal i rekao da se ne bi štel mešati.

Tata i mama su se vrnuli z posla.

Smazale smo dva protvana pizze i otpratile curke na bus.

Putem smo odlučile: idemo za Španjolsku!

Emi je, tradicionalno, (uz)viknula: "Kocka je hičena!".

Bus je krenul.

Odredište: Lloret de Mar.

Bile smo u busu z nekim divljim maturantima. Zabavljale se neovisno o njima.

Pod Julijinim balkonom, neki nam je Kinez napisal imena na kineskom.

Kak je padala kiša, nije se imalo kaj za vidjeti pa smo obilazile štandove na lokalnom placu.

Pa duga i interesantna vožnja.

Ferek nam je cijelim putem nekaj objašnjaval.

Skoro pa "ovo drvo je"... Bar nam ni' bilo dosadno.

Gotovo običan dan

Hotel je bil gotovo A kategorije. Utapale smo se u hrani.

Prve smo večeri otišle na viteške igre.

Naš je bil plavi vitez. Hitil je ružu f publiku. Uhvatila ju (je) cura pored mene.

I onak je bil neki bezveznjak. Zgubil je f prvoj rundi.

Jele smo rukama. U skladu s građevinom i vremenom. Juhica. Srk, srk. Pečeni picek z kalampirima zapečenim v lјusci. Vinčeko. Za nas antialkoholičar(k)e Fanta. Za sladoled su nam ipak dali žlice.

Selidba u malo "moderniji" ambijent. Kastanjete, čaga i na kraju disko glazba.

Puštali su našu glazbu. Ko da si u Zagrebu.

Barcelona je pokazala sve svoje čari. Prvo je Brankica zapela u WC-u. Zaglavila se brava i nemre ona van. Nekako smo ju "oslobodile". Otišle u drugi birc i ja zaboravila ruksak sa svim dokumentima. Srećom, konobar nije skužil da je nekaj pod stolom pa nije stigel preprodati moju putovnicu i ostale dokumente. U mjenjačnici nas frajer preveslal. Nije htet vratiti lovnu. Mrko smo ga

(po)gledale i (za)prijetile policijom. Vjerojatno nam lovnu ne bi ni vrnul da se nije okupilo tolko ljudi da (mu) je izbila frka, kaj ak se policija zbilja pojavi.

Montserrat. Svaki dan tone ljudi se guraju, pipkaju Crnu Gospu i traže ju da im "ispuni želju". Pozdravila sam ju i rekla joj nek se drži.

U Nici smo skoknule na par sladoleda.

U Monte Carlu nam nisu dali u kockarnicu jer smo bile premlade. Puštaju tek od dvajstprve nadalje. Preostalo nam je samo ubit vrijeme u nekoj birtiji.

Bilo je mesta samo u nekom elitnom bircu (a) mi u zgužvanim trenirkama.

Konobar se nije obaziral na nas kojih pol sata dok ga Emi nije na francuskom pozvala na odgovornost. Prepala se i donesel nam "prvoklasnu" kavu. Pozlilo mi od nje. Šuknul je nutra, kak se kasnije ispostavilo, ecstasy. Dovoljno da meni otkažu ruke i noge. Doktor u busu je pokazal svo znanje koje je nafčil na faksu: "Vodite ju u bolnicu, da mi ne odapne tu u busu. Nemam pojma kaj joj je.". Od šoka mi se, kad sam čula kaj je reklo, stanje neobjašnjivo poboljšalo. I drugi koji su sjedili u tom bircu su vidli duple prozore i cestu kak im se opasno približava glavi, ali ja sam jedina cugnula dozu za tri osobe. Tamo "kavu s mljekom" poslužuju odvojeno. Šalica kave plus vrč mljeka. Ne pijem kavu.

Cure su podijelile moju šalicu, ja sam popila mljeko u kojem je bila droga.

Malo mi se mantalo dok smo sutradan razgledavali Veneciju. Svi su osjetili "onaj čudan miris o kojem se priča" - meni nije mirisalo ama baš ništa.

Stigle smo u Zagreb, (ja) s glavoboljom.

Pred Glavnim kolodvorom Ferek je rekao: "S vaše desne strane, nalazi se fontana..." - autobus se grohotom nasmijal.

U to vrijeme, Tanja se zabavljala u Pragu, na maturalcu.

Već za dva tjedna, mogla sam normalno micati vratom.

Holter je pokazal da na srcu nije ostalo nikakvih oštećenja.

I sad ti idi u stranske zemlje...

Pauk

Ne volim pretjerano pauke.
Što dalje od mene, to bolje!
Tamanim ih sve redom.
Novinama, cipelom, kaj mi dođe pod ruku.
To mi je vjerojatno posttraumatski sindrom nakon nemilog događaja u Međimurju s "ozračenim žoharima", kaj got da su bili.
Upala mi u sobu dva krakata pauka.
Oni s velikim nogama.
Kad ga mlatneš, čuješ kak pucaju kosti.
Jednog sam uspjela uhvatit i hitit kroz prozor.
Bedak se tak otimal da mu je otpala jedna noga i ostala u mojoj ruci, rukavici točnije.
Ovaj se drugi negdje skril.
Moje istančano uho ga je začulo negdje desno od jastuka.
Tak je škripavo hodala da se čul valjda do hodnika.
Pozvala sam sekulu da ga izbací van jer se više nisam imala živaca natezati s njime.
Ona je elegantno zaključila da tu nema nikavog pauka i prešla natrag spat.
"Dosečila" sam joj se u krevet jer mi nije bilo ugodno spavati u sobi s tim čudovištem.
Što dalje od njega, to bolje!
Posle su me svi zezali, a meni nije bilo jasno zakaj.
Ispalo je da je seka imala potpuno drugačiju verziju događaja.
- Emiiii! Emi, brzo dodji! - začujem, usred noći, sekin vrisak.
Naglo se dignem iz kreveta, malo zastanem zbog vrtoglavice i pohitam prema njenoj sobi.
- Anči, si dobro? - upitam ju, ne paleći svjetlo.
Sjedam na njezin krevet pokušavajući "uhvatiti" njezin obris u mraku.
- Čuješ li? - tiho će ona, a ispod popluna provire samo dva sjajna oka.
Nasmijem se.
Moja seka "zabetonirana" svim mogućim dekama, poplunima i jastucima.
- Ha, je I čuješ? - ponovi Anči.
- Cijelu noć struže nogama. - ozbiljno nastavi.
- Tko struže nogama? - upitam.
- Pauk! Cijelu noć struže nogama po plafonu, a... a sad struže tu, pokraj mene, po zidu. Emi, daj ga hiti van.
- Sigurno ima jako veeliiike noge kad ga ti čuješ. - rečem ja susprežući smijeh.
- Baš si neka! - prekine me Anči glumeći uvrijedenost.
- Ni meni se baš ne "sviđaju" pauci... no, čekaj... - ustanem i upalim svjetlo.
- Gdje ti je taj pauk?
- Sad je tu bil... sigurno se negdje skril. Znaš, zbilja ima jako velike noge.

Gotovo običan dan

- A ha... - rekoh kružeći pogledom po sobi.
- Čuj, nema ga...
- Moraš ga pronaći! Onom prošlom je otpala nogu kad sam ga htjela baciti kroz prozor. Otimao se i otpala mu je... slučajno, bilo mi ga je žal... Tam zemi one novine i klepni ga, za svaki slučaj! - savjetuje mene moja neustrašiva seka.
- Pauci donose sreću. Možda ovog nepotrebno "žrtvujemo". Uostalom, nigdje ga ne vidim. Vraćam se u krevet!
- Idem s tobom! - odluči Anči.

Digne se.

Uzme svoje "krpice" i uputi se ravno do mojeg kreveta.

Krenem za njom.

- Kaj, noćas spavaš sa mnom? - ze zam je još malo.
- Da!

Smiješan mi je taj brzi odgovor.

- Na kojoj strani ćeš spavati? - upitam ju.
  - Na istoj kao i ti. - odgovori i "uleti" u krevet.
  - Ti gasiš svjetlo! - opet će ona, pokrivajući se do nosa.
  - Dobro.
  - Ugasim svjetlo, uvučem se ispod popluna.
- Za manje od minute okrene se moja seka prema meni...
- Emiiii!?
  - Mooooliiim?
  - Nekaj ti struže po plafonu...
  - O Bože!!!

Put u pakao

Sekin avanturistički duh dovel nas je u Starograd - Paklenicu.

Uvjerila je mamu i tatu [ljeto prije su i sami isprobali] da je kampiranje, ako ništa drugo (a ono) zanimljivije od provođenja ljetnog odmora u hotelu.

Trebale smo u Grazu kupiti obiteljski šator. Nije bilo dovoljno mesta u busu pa smo otišle autom. Srećom. Šator je težak kojih 40-ak kila [sa svim šipkama, platnom...] i jedva smo ga strpale u auto. Kako bi' li ga samo vukle po gradu? Kupile smo i lampu. Ispostavilo se da je neka vrsta "reflektora". Sjajila je jače od bilo koje druge u kampu.

U globalu, zanemarimo li kukce, i nije tako loše ljetovati u kampu. Osim što je jeftino ima i puno komada [muških, naravno].

Ispalo je da se za sve šatore, bez obzira na veličinu, plaća ista cijena; dakle, što veći šator, ako vas je puno, to bolje - tako smo mi šator za 4-5 osoba [u koji stane cca 10 ljudi] platile isto kao neki drugi svoj "picek" šator za dvije osobe (a) kako naš šator ima (i) veliku tendu, tako smo "smontirale" kuhinjicu [šator "picek"] ispod tende i platile samo veliki šator jer je "kuhinjica" ulazila u "teritorijalnu cjelinu" "velikog šatora".

U tom kraju je lijepo spavat jer je noću il nevrijeme il jugo il bura pa nije vruće [zato smo (i) imale zimske vreće za spavanje].

Skoro svi susjadi su (nam) bili alpinisti pa ih nismo viđale prek dana jer su verali po stijenju. Većinom su bili Česi, Slovaci i Nijemci, koji nisu znali ni beknuti hrvatski, tako da smo upotrebljavale pećinske metode sporazumijevanja.

Ušle smo u legendu "predolujnim okopavanjem" šatora - pajserom i ravnanjem tave za palačinke - čekićem, poradi čega nas je dobar dio kampista izbjegaval. Pitam se, pitam, zakaj? ((; Nikome nije bilo jasno kako to da oko našeg šatora nema mrava i ostale gamadi, mi smo mudro šutjele, istinu je znal samo kontejner za smeće [Pips!].

Dani su nam prolazili u kupanju, loptanju, badmintonu, Belotu, šahu, gitariciraju... (sve) dok jednog dana nisu stigli sekini prijatelji, penjači, i nagovorili nas da "probamo" s njima "kako je to penjati".

"Kud svi tud i mali Mujo." - al ne i mi.

Kad smo 'vidjeli' o čemu se radi, zaključile smo "nema šanse".

Nakon duljeg nagovaranja, odvažila sam se, dopustila dečkima da me "svežu" pojasm i užetom i krenula u pustolovinu. Osim ak si pehist, u biti, nemreš poginut zahvaljujući pojusu kojim si vezan(a) na uže - kak ja to laički velim (i) koji ti dopuštaju da "otpadneš" svega par metara. Prvi pokušaj, čak 2 metra. Sestrična me pretekla pa sam se morala potruditi i na sljedećoj stijeni prešla (već) 3 metra i nekih 20-ak centimetara.

Dečki, kao iskusni penjači, ponekad i natjecatelji, te lagane stijenice ne bi ni penjali da nama nisu morali "osigurati" stijene, no...

Zadnje moje penjanje završilo je na čak 7 metara.

More sam zamijenila stijenama...

Gotovo običan dan

Godina je prošla dok sam rekla "keks".

Petoro nas je krenulo na more.

Pravac kamp "Starigrad - Paklenica".

Najavili su kišu. Cesta je bila suha (jer) sjalo je sunce.

Niš čudnoga, često najave toplo i sunčano, a padne snijeg.

Treštala je glazba, klapa je pjevala, kad - zastoj.

Neizvjesnost.

Policajac nas je preusmjeril na sporednu cestu.

Neki se manjaci naganjali i blisko susreli. Karambol.

Kolona se polako kretala.

Uspon je bil sve strmiji.

Cesta se nekak opasno suzila i odasfaltirala. S jedne strane provalija, s druge gusta šuma.

Vozač je vozil 10 na sat. Mi smo šetale pored auta diveć se krajoliku. Koji peh, voziš parkom prirode, koji je, navodno, krcat medvjedima, a ono ni jednog. A tak sam htjela promotriti jednog izbliza.

Nekim čudom, pala je kiša.

Više nije bilo mjesta za hodanje.

Jedva su auti migoljili "cestom".

Prvih je sat vremena bilo zabavno, ali sad je već postalo zabrinjavajuće.

Prometnih znakova, putokaza nigdje, onaj zadnji za zabranu prolaza odavno smo prošli, nije se moglo vratiti nazad zbog kolone. Jezeru nikad kraja.

Mobitel(i) bez signala. Kazaljka već skoro na nuli. Neko bu nam moral dati naftu, kad rezervoar presuši, ak ne želi ostati zatočen(a) u divljini.

Križanje?! Halucinacija?! Kolona je, naravno, skrenula krivo.

Konačno smo se, nakon 3 sata, iskobeljali iz šume.

"Gdje smo?".

"Za ne vjerovati, samo 10 km dalje od mjesta preusmjerenja.".

Dobro je. Merđo je zakašljucal tik pred crpkom.

Sunce je rastjeralo oblake i žarilo svom snagom.

"Civil! Civil!" - oglasile su se kočnice. Kamiondžiji ispred ispala je kanta i aterirala ravno na našu haubu. Srećom, zračni jastuci su se pokazali 100% učinkovitima, uopće se nisu aktivirali.

Sve se zamračilo. Harala je oluja. Auto samo što nije završil u moru.

Konačno smo stigli u kamp, na jedvite jade podigli šator i na spavanac.

Gromovi su pjevali uspavanku, bura je "ugodno" njihala šator.

Idilično jutro.

Žabe su skakutale kuhinjom, skakavci kupaonom, škorpioni počeli migoljiti van, jedino su ose nekamo pobjegle pa smo u miru mogle navaliti na lubenicu...

Vratila sam se u Zagreb (a) Emi i Biba su nastavile borbu sa škorpionima.

Picek

Jedan od povijesnih dana u našoj familiji (bil je) dan otvaranja maminog frizerskog salona i dolazak našeg prvog kompa, Piceka, istog dana, s par sati razlike.

Svečano otvaranje salona prošlo je u slavljeničkom, veselom raspoloženju, a onda je uslijedilo čekanje...

Točno u podne, na vratima stana, pojavili su se šef i njegov mlađi kolega, s našim novim kućnim ljubimcem, Picekom.

Nestrpljivo smo čekali, nagurani oko stola, dok su dečki raspakiravali Piceka, vidjeti to novo čudo tehnike.

Navodno se može ne samo igrati i pisati, nego i slušati pjesme i gledati filmove i, za nevjerovati, razgovarati s ljudima širom svijeta u realnom vremenu (a) postoji (i) nekakav emajl, koji bu zamijenil današnju poštu (a) kojim se, isto tak u realnom vremenu, može slati pisma kome god i kam god.

Jest da sam se prvi put s računalom srela još u osnovnoj školi. Nekakva ptičurina je bila u pitanju. Orao, ak se ne varam.

Drugi put sam se susrela s računalom u prvom srednje. Ovaj put je bil u pitanju: Evil Ultra. Čak sam "završila" (i) na natjecanju z informatike...

Treći put sam se susrela s računalom u četvrtom srednje, kada sam na tri osam šestici pisala maturalnu radnju...

IstinaBog, još nis znala ni pričat kak spada, kad nam je Ujo donesel Spectruma, na kojem smo igrale Jetpacu, [nekšni astronaut je letel po telki, skupljal gorivo i punil spejzšip kak bi mogel pobeći od zločestih svemircof Bog te pitaj kam], (i) Commodorca 64, na kojem smo se igrale hvatanja nekakvih loptica s nekakvim ciglama, zidovima, kaj li je to već bilo...

Ali... sva ta prijašnja čudesa su, navodno, bila mačji kašalj za Piceka.

Dečki su, konačno, zmontirali Piceka, Emi i ja (smo) slavodobitno sjele pred Njega, pogledale spot kojeg su nam "pustili", i krenule u istraživanje.

"Hm, piše: 'Replace the disk...'. Hm.".

"Opal vam je sistem, brzo ste ga sredile, u jednom danu... ?!".

"Jezuš, jezik pregriznul! Nismo mi niš 'sredile', 'opal' je samo od sebe!".

"A-ha... Kaj ste sprčkale?!".

"Niš mi nismo sprčkale! Sam' smo se igrale! Zbrisale smo sam' ono kaj nam ne treba, neke žute fascikle, kaj se vide f 'My Computer'. (A i) Internet nije radil.

Kliknule smo na Internet Explorer, kak si rekeli, to bi se otvorilo, al bi sam tak stajalo, nikakav Juhu se ni učital...".

Šef je bil uvjeren da se jedna od nas zacopala f kolegu i da smo zato "sredile" Piceka "po brzom postupku" (a) kak bi kolega opet došel k nama...

Prvi telefonski račun, nakon kaj smo se zapraf spojile na Internet, (nam) je bil 988 kuna.

Platile smo ga "životnom ušteđevinom".

Mami smo ga morale pokazati da ne zove tadašnju HPT: "Gdje je račun?!".

Gotovo običan dan

Uskoro sam "ušla u štos".

Počela sam izrađivati Web stranice, prvo onak, za svoju dušu, [(tak sam npr. napravila) fan page Dražena Ladića, nogometnika s, daleko, najboljim nogama, (joj kak sam skakala od sreće kad mi se, na međimurskom prošćenju, potpisal na licitarsko srce i poslal mi ga po mami i tati)], posl'e sam ih počela raditi za lov.

Jest da više skoro pa nismo morale zvati dečke upomoć glede Piceka, ali zakaj bi ih zvali 'opće?

Odlučila sam upisati školu za servisere računala, prvo, bolje bit sama svoja majstorica neg plaćati majstore (mada su nam dečki navek sve slagali/popravljali besplatno), (i) drugo, ak nigdar ne svršim faks, bolje imat i gimnaziju i strukovnu školu, neg sam gimnaziju.

Ne trebam ni reć da sam bila jedina cura f školi, a da je bilo po profesorovom, ne bi' bila uopće.

Na prvom satu mi je, profesor, mrtaf hladan, krajnje ljubazno, rekao da je razred za daktilografe f učionici pored.

Na to sam mu ja, krajnje neljubazno, odbrusila da, ak mu se uči tipkanje, (nek) sam ode tam (a) da sam ja došla naučit servisirat računala.

"Nesporazum" smo izgladili, dapače, na kraju je ispalio da je profesor bil jedan vrlo fin' gospod.

Razred je bio bezveze.

Splićanin i ja smo jedini pratili nastavu, ostali su se upisali sam' zbog svjedodžbe.

Praksu sam odradila kod naših servisera.

Dali su mi (čak) i da se igram z lemilicom, jedino mi nisu dali dizat teške stvari, jer, (ma) di to ima (?!?) da jedna dama, pored četri kavalira, bilda na monitorima.

Malo po malo, (i) dogurala sam do svjedodžbe i počela se baviti (i) servisiranjem računala.

U međuvremenu sam prošla (i) SRCE/CARNetov "Training the Trainers" (i) postala nijihova predavačica, autorica dvaju tečajeva [njuza (mrežnih novina) i PowerPointa] i CMU administratorica za Pravni fakultet.

Tečajeve sam držala kako na SRCE/CARNetu tako i na Fakusu.

Kasnije sam prešla u SYS [ne, nisam postala tajna agentica, (mada sam se svojedobno (pri)javila SOA-i, al mi nigdar nisu odgovorili, šmrc), nije SIS već SYS, obrati pažnju na "Y"]...

Mada je, u to vrijeme, relativno malo Hrvat(ic)a "visilo na Netu", s prof. dr. sc. Aleksandrom Halmijem, sprovedla sam prvo istraživanje o ovisnosti o Internetu u Hrvata, ["Ima li u Hrvatskoj ovisnika o Internet-u?" - rad (je) objavljen pod nazivom - "Epidemiologija ovisnosti o Internet-u u Hrvatskoj"], (i) (ne)očekivano: itekako su Hrvati već (i) onda bili ovisni o Internetu.

Onda su u modu došli forumi.

Jedan od njih, phpBB, mi je donesel neočekivanu popularnost.

Naime, kak nije bilo prijevoda na hrvatski jezik, napravila sam ga (odvolontirala) ja, postal je služben i smel ga je besplatno koristiti tko god je htio.

U podnožju foruma, onih koji su koristili moj prijevod, stajalo je moje ime i prezime (a koje je bilo) link na moje stranice.

Taj link na moje stranice često je bil krivo "shvaćen" pa su ljudi mislili da sam ja administratorica silnih foruma koji su koristili moj prijevod.

Tak su mi uredno godinama slali (i) pohvale i pokude (prijetnje uključene), makar ja ne samo da niš s tim stranicama nis' imala neg do tad nigdar prije ni nis' čula za njih.

2004. godine, kad je izbil skandal, s video uradkom nepočudnog sadržaja, jedne hrvatskoj javnosti poznate osobe, moj je server skoro opal od "navale" posjetitelja jer je pušteno u javnost da sam ja objavila sporni uradak, a ne vlasnik domene na kojoj je video (prvo bil) objavljen...

Par godina poslije, kada je na moje stranice vodilo cca 1, 2 miliona linkova, [u "zlatno doba", na svjetskim pretražnicima, (npr. Google), na moje je stranice vodilo čak 9 miliona linkova], jedan novinar je odlučil napisati članak o meni. "Skidam mu kapu", jer, nakon objave njegovog članka, ovaj put, server je zaista (i) opal.

Naslov članka je glasil: "Samo Severina je traženija od mene na Webu", (i) sam Bog zna kaj su svi ti silni posjetitelji mislili da buju našli na mojim Web stranicama...

Jest da sam skoro opala na rit od šoka [zbog naslova članka - čak sam zvala dnevne novine, f kojima je članak objavljen, da članak skinu s Weba i zaustave tiskanje, nažalost, bilo je prekasno, noćno izdanje su već distribuirali (a) jutarnje pustili f tisak], al, kaj je je, nigdar prije i nigdar poslije nis' imala veću posjećenost.

Tijekom godina, počev od 2003., do [(a), nažalost, i dalje (i)] danas, 2022., Netom su se počele pojavljivati razno razne "prerade" mog prijevoda, "izvitoperenog" do te mjere da se činilo kao da se radi o radu nepismene osobe, koja jedva natuća hrvatski jezik, a pravopis i gramatika su joj nepoznati pojmovi (a) pri čemu nije bilo navedeno da se radilo o "prtlijanju" po mom radu i tko ga je upropastil(a) odnosno "moji originali", ali, potpisani od strane osoba koje prstom nisu mrđnule osim što su moje podatke zamijenile svojima. Pojavil se i "fenomen" da su ljudi za moj prijevod, kad je bil potpisani mojim imenom i prezimenom, govorili da je "šrot", al, kad se netko "usudil" maknuti moje podatke i potpisati sebe pod moj rad [dakle, nikakve "intervencije" u samom radu nije bilo, (već) samo izbrisani moji podatci], "šrot" je odjednom posta(ja) "umjetničko djelo".

Gotovo običan dan

Doživjela sam čak i da me par osoba uvjeravalo da je moj rad njihov rad i da nikada nisu čuli za mene (a) kamoli da bi se potpisali pod moj rad i objavili ga kao svoj.

Kak je lepo rekao Albert Einstein: "Samo su dvije stvari beskonačne: svemir i ljudska glupost, ali za svemir (baš i) nisam siguran.".

Onda su se pojavili svakojaki igrač(k)i portali i svakojake društvene mreže.

Jedno sam ih vrijeme (i) koristila, a onda sam zaključila da zaglupljuju* ljude (i) da su trošenje vremena i izbrisala korisničke račune na svima redom osim (na) onome na kojem se može, u realnom vremenu, sa stvarnim ljudima, kartat Belu (a) na kojeg svratim s vremena na vrijeme.

*"bolje i to neg da nam z glave strše žice i da ni na wc nemremo otić bez prtljanja po zadnjem kriku mode tehnikalijama.

da se uvede jedan dan bez struje, u umobolnicama ne bi bilo mjesta za sve koji bi doživjeli žiđčani slom od šoka.

vozim se neki dan u busu i hrpa klinaca prtlja po mobitelima,

"e, stara, odgovorila sam ti na poruku na fejsu",

"e, idem pogledat i odgovorit"...

umjesto da razgovaraju normalno, škicaju komade, broje rolete na zgradama koje prolaze...

valjda su i roboti druželjubiviji i socijalizirani od klinaca danas.

užas i stra'ota.".

Sačuvaj Bože na kaj je ljudski rod spal.

I tako sam, umjesto u socijalnim i pravnim, završila u informatičkim vodama.

Da "ne ispadnem iz štosa", tj., da ostanem barem malo u dodiru s onime kaj sam studirala, osim Plavog telefona, Telefona za krizna stanja (i) inog volontiranja, odradila sam (i) četverogodišnji mandat

sudkinje porotnice na kaznenom odjelu Županijskog suda u Zagrebu...

No, to je već sasvim druga priča...

"... ak su ti windozi dobro zaštićeni

[pri tome ne mislim samo na sigurnosne postafke, ažuriranja, vatrozid, av, pristup kompu, već i zaštićene i dodatke za preglednike (minimalno adblock, flashblock, ghostery, noscript...) i ostale programe itd.],

te (ak) za surfanje po svemu i svačemu koristiš linux

(također maksimalno zaštićen),

nema straha od beštije koja se tu raskotila - zakužit će samo one koji se nisu zaštitili (osim ak imaš peh jer nema 100% zaštite).

ja sam malčice paranoidna pa nemam dual boot neg dva notbuka - ovog siročića na linuxu koji služi surfanju, klafranju i kartanju bele online... pa ak se zakuži il ga neko hakne, nek ga voda nosi i/(a) notbuk (koji služi pametnijim stvarima) na windozima je zaštićen kak lički medvjed (podatci na stiku kojeg štekam samo kad je komp offline)... ..."...

Samobor

- Čokolada je prirodni antibiotik.
  - *A-ha, sam ju nastavi tak tamanit i pozdravi se sa zubima.*
  - Znači, nećeš išlere?
[Cerim se od uha do uha, zovem prijatelja, Emi koluče očima...]...
  - Reci. - Si gladan? - Nisam. - Uf. - Aj, spremaj se, pokupim te za pet minuta.
  - Za kolače, spremna!
- Zapravo je za sve kriva mama. Da nije rođena samoborka, ja ne bi' imala gen za "sanoborske kolače". Nema tu pomoći. Kolač ili smrt. Biram kolač(e).
- F Sanobor se ide na kremšnите. Bolje upućeni znaju da nema do išlera i rum kocki [a ne, ne... nije to nikakav prikriveni alkoholizam, tih par kapljica ruma ishlapi kod kuhanja... nisu to "grehote", zahvaljujući kojima, zbog samo kutije pojedenih, padneš na alkotestu... (a i) opće je poznato da sam ja zadrać antialkoholičarka - kod mene možeš dobit samo vodu, sok, mlijeko, kakao, topalu čokoladu i... palačinke... kaj me podsjetilo na događaj kad nam je krepala struja... dolaze majstori, fino ih ponudim z: vodom - neće, sokom - neće, mlijekom - neće, čajem - neće, kavom - neće ... odrade oni svoje, odu... nakon cca vuru vremena zvoni telefon:
- Mala, si ti normalna?
  - Jezuš striček Morski pas pa kaj je bilo?!
  - Kaj je bilo?! Majstori su mi f šoku. Žale se da ih nisi z ničim ponudila, da su dehidrirali!
  - Kaj? Bezobraznici jedni! Lažu! Niš nisu hteli!
  - Vele da si im nudila samo dječju pijaču. Žesticu, pivo, vino... si im trebala dati.
  - Kaj got! Da se još naljoču i sve krivo spoje!
  - Joj mala pa ti zbilja niš ne znaš, joj, joj, ak dođe do kuršusa, sama si kriva...].
- Da ne bi bilo zabune, ono kaj f slastičarni prodaju pod išlere neki zovu "indijaneri" (nisu to oni "mikronski išleri", kojih, za utažiti glad, treba smazati dvajst komada, već kolači "kak Bog zapoveda" - nakon 3 više nemreš dihati).
- F Sanobor se ide (i) na krafline, al to samo za Samoborske Fašničke Republike (legalno se može ući bez putovnice, al onda niš od nagrada).
- I tak, jadna ja, očem nečem, osuđena (sam) na kolače.
- (I) Mada me Emi, godinama, pokušava izvest na pravi put, prije negoli me "dokrajči šećerni udar", Popi me brani da bu to barem bila "slatka smrt", [(i) ja isto velim(!)], ne dam se!
- F Sanobor se ide i na gruntovnici, posebice kad ti se sused na temelju pravomoćne presude u kojoj piše da nit je ikad bil vlasnik tvoje kuće nit je sad vlasnik tvoje kuće i da ima zabranu pristupa tvojoj kući upiše ko vlasnik tvoje kuće... i onda te još, umjesto da ti se ispričaju zbog nezakonitog upisa, izbacuje van z gruntovnice kad zatražiš da te na temelju računa z dućana za puding od vanilije upišu ko vlasnicu zgrade suda... al to je već druga priča...

nunčaka

Nemrem vjerovat...

U biti mogu, to se sam tak veli... al...

Razlog je sigurno kaj sam se "pohvalila" kak smo jednom davno, partner i ja, na 4 devetke protivnika dobili 4 dečeca...

I...

Došel vrag po svoje...

Igamo M i ja protiv N i E...

Partner i protivnici baš kak treba, borba izjednačena...

1:1...

Kod kartanja "u živo", zvanje se računa tek onda kad ga hitiš na stol, kaj znači da se stigneš "predomislit" i "odustat od zvanja"...

No...

Na serveru, kad jednom stisneš gumb "zovi" = nema povratka natrag (odustajanja).

Treća partija počela...

Malo oni bolje stoje...

Malo mi stojimo bolje...

Zovu oni aduta.

Ja prva na redu za bacanje, samim time i zvanje.

Sva sretna "izvučem" 4 kralja i kliknem na "zovi".

Kadli se kod E isto pojavi stotka (?) [na "semaforu" se vidi "u bodovima" tko ima koliko zvanja]...

"Smijem se" ja, krasno...

Prošlu partiju su mi tak rastepli "50".

Kad vidiš, moj partner ima "150"!

Odmah mi je bilo jasno koliko je sati, E je imala 4 asa, al nije bilo povratka natrag jer se nemre odustat od zvanja, "semafor" smatra da si hitil(a) karte na stol onog trena kad si kliknul(a) na "zovi"...

Na naših 250 zvanja (!!!!!!) uspjeli su napraviti štihaču!

4 asa + aduti i eto (ti) "ga" (na)...

Šmrc.

Tak nekaj nigdar nis' doživel...

UŽAS!

I onda je još, kao "šećer na kraju", E u sljedećem dijeljenju dobila: 4 kralja!

Na kraju je sve završilo 4:3 za nas...

Partner me je tješil: "Ne tuguj Šmoki, sutra bumo ih rasturili..." ...

Ja sam coprala: "Iz tvoje tipkovnice f serverova ušesa..." ...

Ni išleri mi nisu pomogli da se oporavim od šoka...

Pilot je posl'e rekел: "Bem'u miša, to ni' (bilo) fer!"...

Ja sam odgovorila: "Bem ti (i) server i admina skup z njim!"...

(I) Navalili smo na večeru... Pilot, zbiljam, dobro kuha...

Gotovo običan dan

Realno gledajuć, tom serveru (baš i) nisu svi bajtovi na broju.

Al nisu "daleko" ni pojedini igrači, koji, umjesto učenja osnova bontona odnosno primanja terapije u obliku šarenih bombona, f onoj žutoj hiži, kulturu odnosno čudesno izlječenje traže tam di buju ih našli odnosno dobili nigdar.

"S kojeg planeta je ono dvoje 'palo?'".

"Čini se da su ih pustili na vikend z ludare.". .

"Prosim te, učini mi uslugu (i) ne zovi više do kraja partije. Fala.". .

"Nema tu pomoći, ima kvocijent inteligencije retardiranog pileteta.". .

A: "Daj, ekipa, pozovi više nekaj!".

Ja: "Ova mi zadnja, idem spat kad završi, jedva gledam.". .

A: "Pa makar i pali!".

Ja: "A sad negdje lupa glavom o zid.". .

A: "Stvarno si idiot da nemrem vjerovat!".

Ja: "Pa rekel si mu da zove... ".

A: "Pa kud na sve debile svijeta naiđem večeras?!".

E: "Pa zakaj se ja nesmem malo zajebavat. :) Ti si prodal prošlu i sad im puniš pa mogu se i ja malo zajebavat.". .

A: "Smiješ, majmunima je sve dozvoljeno.". .

E: "Ti si majmun! Prošlu partiju si im daval bodove bezveze.". .

A: "Stvarno si jadan !".

E: "Ne, ti si počel, seronjo! Ja sad samo nastavljam, ali još malo radikalnije.". .

A: "Joj, di se liječiš da mi je znat?!".

L: "Koja si ti glupa krava šupljačo idiotska!". .

Ja: "Kultura ti je na "visini" a (i) ak nisi primijetil, bila sam musolina.". .

L: "Marš neznalico jebena!". .

P: "Strašno si bezobrazan!". .

D: "Jako!".

L: "Odj... konju!".

P: "Joj!".

L: "Idiotkinjo!".

Ja: "Je i ti sad lakše?".

L: "Idi si pitaj mater da li zna da je okotila kretenušu i idiota!".

P: "A joj!".

D: "L, smiri se malo!".

L: "Ša ti kukaš j... te otac kretenski?!".

P: "Si ti pijan sad ?".

L: "K.....!".

O: "Jesi ti čist??".

Ja: "Ako netko ovdje nije čist, onda je to mali!".

O: "Nemoj mi dečka dirat!!!".

Ja: "Fala na ponudi, al ne bi ni da mi platiš.".

M: "Seljačino glupa šuti i igraj ili odi van!!".

Ja: "Govori si to mami doma.".

O: "Jezik za zube, šuti i igraj kretenu!!".

Ja: "Ja sam cura.".

O: "Daj čkomi, bolje ti je, da ne bude problema!".

D: "Budala nema ništa!".

Ja: "Kome ti budala?".

D: "J... te onaj ko te učio belu! Idi ga ubi, a onda se objesi!".

Ja: "Pustili te z Vrapča prek vikenda?".

D: "Debilni kreten!".

Ja: "Ti si zval, ti si pal, ne ja...".

D: "J.... ti mater usranu debilnu koja te oprasila majmune!".

Ja: "Za početak, fulal si rod...".

D: "Nabijem te na magareću k..... da svoju ne prljam!".

Ja: "A ti to imaš?".

F: "Vidi se tko je magarac, rječnik ti je bogat...".

"Nemaš ništa idiote luzerski i sad se zove na bilo šta!".

"Idiotkinja ti mater koja te takvog nekulturnog neodgojila!".

"Kobilo glupa, pojma nemaš, šta nisi zvala sada?!".

"Nemam običaj zvat na 7 i babu...".

"Gledaj rezultat kobilo glupa! Samo, ni V pojma nema!".

"Za razliku od tebe... Da imaš pojma, ne bi stalno padal...".

"Pojma ti nemaš! Nemaš ništ kobil!".

"Kobila ti mater koja te okotila!".

Ja: "Može li to malo sporije, prosim? Tak brzo hičete da ne stignem pratit igru!

Fala.", [štopaćima (namjerno otežu i čekaju dvije minute po bacanju) igre].

Ja: "Isuse, Bože i Svi Sveti, ova je cijepljena protif humora!!".

Nije ni njima lako v životu.

(A) Nije bilo lako ni protivnicima kad smo ih, A i ja, "dobili" (sa) 1170:0.

Ni 1439:895, 1258:74, 1111:791 (i) 1025:55 ni' bilo loše (a ni) 1041:1041 nije bilo za odbacit (a) svakako je bilo zanimljivije od nemalog broja puta 1000:nešto.

Svako zlo za neko dobro. (((((;

Gotovo običan dan

Belot ili Bela

Fenomenalna kartaška igra, koja, osim što je jako zanimljiva, pomaže [i] održavanju moždanih vijuga.

Karte [špil]

Belot se igra kartama, popularno zvanim, "Mađarice".

Špil sadrži 32 karte koje su podijeljene u 4 "boje": herc [srce], kara [bundeva], pik [zelje] i tref [žir].

Svaka "boja" ima 8 karata: sedmicu, osmicu, devetku, desetku, dečka, damu, kralja i asa.

Igrači/ce

Minimalan broj igrača/ica je 2, maksimalan 4.

Najčešće se igra "u četvero" i to u parovima [su)igrači/ce ne vide međusobno karte jedan/na drugome = igra se s "neotvorenim" kartama koje svaki/a igrač/ica drži u ruci i ostala/e 3 igrača/ice ih ne mogu vidjeti sve dok ih ne baci na stol (ili pokazivanjem zvanja ili bacanjem karata za vrijeme igre) = cilj je "srušiti" protivnički par].

Pri igri "u četvero" u igri se nalaze sve karte, igranjem "u troje" odnosno "u dvoje" određen broj karata nalazi se (iz)van igre.

Početak igre

Igra [partija] započinje na način da jedan/na od igrača/ica uzme špil u ruke [obično se prvi/a djelitelj/ica određuje na način da svi/e igrači/ce redom, suprotno od smjera vrtnje kazaljki na satu, "presjeku" špil te mijesha ona osoba koje je, ovisno o dogovoru, špil presjekla ili "na" najmanjoj ili "na" najvećoj karti] i promiješa ga. Nakon što ga promiješa, daje igraču/ici lijevo od sebe, u smjeru vrtnje kazaljki na satu, da ga presječe, te potom podijeli igračima/cama karte, počevši od prvog/e igrača/ice desno od sebe, suprotno od smjera vrtnje kazaljki na satu.

Dijeljenje "u četvero"

(3+3)+2= djelitelj/ica igračima/cama podijeli po 8 karata na način da prvo svima podijeli 3 karte, pa još 3, te na kraju još po 2.

Dijeljenje "u troje"

(3+3)+4+2_adut= djelitelj/ica igračima/cama podijeli po 10 karata na način da prvo svima podijeli 3 karte, pa još 3, te na kraju još po 4, a preostale dvije karte stavlja sa strane "u talon".

(3+3)+4+2_mus= djelitelj/ica prvom/oj igraču/ici podijeli 12 karata (3+3+4+2) te drugom/oj igraču/ici i sebi po 10 karata (3+3+4) na način da prvo svima podijeli

3 karte, pa još 3, zatim svima još po 4, te na kraju prvom/oj igraču/ici još 2.
 $(3+3)+6\_mus\_odnosno\_+4=$ djelitelj/ica prvom/oj igraču/ici podijeli 12 karata
 $(3+3+6)$ te drugom/oj igraču/ici i sebi po 10 karata $(3+3+4)$ na način da prvo svima podijeli 3 karte, pa još 3, te na kraju prvom/oj igraču/ici još 6, ostalima po 4.

Dijeljenje "u dvoje"

$3+3+4=$ djelitelj/ica sebi i suigraču/ici podijeli po 10 karata na način da prvo oboma podijeli 3 karte, pa još 3, zatim jednu kartu stavlja na stol okrenutu licem prema gore, podijeli još po 4 karte svakome, te na kraju ostatak špila stavlja na stol okrenut licem prema gore i to okomito na onu kartu koju je prilikom dijeljenja stavio/la na stol.

$16+16=$ Otvorena Bela.

Zvanje aduta "U četvero"

Igrači/ce uzimaju u ruke prvih 6 karata, zadnje 2 ostavljaju okrenute licem prema dolje na stolu. "Čast" "zvanja" aduta prva ima osoba kojoj su prvoj podijeljene karte. Ukoliko ne želi "zvati" aduta kaže "dalje" i "čast prelazi" na narednog/u igrača/icu. Ovisno o dogovoru prije početka igre, "zadnji/a" igrač/ica [osoba koja je dijelila karte] ili "zove pod mus" [zadnji/a obavezno mora zvati, bez obzira na to koliko dobre/loše karte imao/la] ili kaže "u koš" [zadnji/a ne mora obavezno zvati] nakon čega se pristupa "ponovnom" dijeljenju [ovisno o dogovoru ili opet miješa ista osoba ili ona kojoj su prvoj bile podijeljene karte]. Nakon što netko izabere [zove] aduta, igrači/ce uzimaju u ruke preostale 2 karte.

Zvanje aduta "U troje"

$(3+3)+4+2\_adut$

Igrači/ce uzimaju u ruke prvih 6 karata, preostale 4 ostavljaju okrenute licem prema dolje na stolu. "Čast" "zvanja" aduta prva ima osoba kojoj su prvoj podijeljene karte. Ukoliko ne želi "zvati" aduta kaže "dalje" i "čast prelazi" na narednog/u igrača/icu. Ovisno o dogovoru prije početka igre, "zadnji/a" igrač/ica [osoba koja je dijelila karte] ili "zove pod mus" [zadnji/a obavezno mora zvati, bez obzira na to koliko dobre/loše karte imao/la] ili kaže "u koš" [zadnji/a ne mora obavezno zvati] nakon čega se pristupa "ponovnom" dijeljenju [ovisno o dogovoru ili opet miješa ista osoba ili ona kojoj su prvoj bile podijeljene karte]. Nakon što netko izabere [zove] aduta, igrači/ce uzimaju u ruke preostale 4 karte s time da osoba koja je zvala aduta uzima i 2 dodatne karte iz talona, te prije početka igre 2 stavlja [natrag] u talon [te dvije karte ne sudjeluju u igri, ali se po svršetku dijeljenja zbrajaju, osobi koja je zvala aduta, s ostalim štihovima].

Gotovo običan dan

(3+3)+4+2_mus odnosno (3+3)+6_mus_ odnosno _+4

Prvi/a igrač/ica uzima u ruke prvih 6 karata, preostalih 6 [4+talon odnosno 6] ostavlja okrenute licem prema dolje na stolu i "zove pod mus", ostali/e igrači/ce uzimaju u ruke svih 10 karata. "Muso/lina" po zvanju aduta uzima u ruke preostalih 6 karata [4+talon odnosno 6], te prije početka igre 2 stavlja u talon [te dvije karte ne sudjeluju u igri, ali se po svršetku dijeljenja zbrajaju, osobi koja je zvala aduta, s ostalim štihovima].

Zvanje aduta "U dvoje"

Igrači/ce uzimaju u ruke prvih 6 karata, preostale 4 ostavljaju okrenute licem prema dolje na stolu. Adut se bira u "dva kruga". Prvo se odlučuje o tome prihvaća li se za aduta "boja" karte koja je prilikom dijeljenja stavljena na stol s licem prema gore. Ukoliko ista bude izabrana za aduta, nebitno tko je zvao/la aduta, po dogovoru ili samo s prvih 6 karata u ruci ili nakon što se sve karte uzmu u ruke, ukoliko netko ima adutovu sedmicu, njome može zamijeniti adutovu kartu koja je prilikom dijeljenja stavljena na stol s licem prema gore. "Čast" "zvanja" aduta prva ima osoba kojoj su prvoj podijeljene karte. Ukoliko ne želi "zvati" aduta kaže "dalje" i "čast prelazi" na djelitelja/icu. Ukoliko i on/a kaže dalje, tada prvi/a igrač/ica može za aduta izabrati jednu od preostale tri "boje". Ukoliko prvi/a igrač/ica i drugi put kaže "dalje", tada djelitelj/ica može za aduta izabrati jednu od preostale tri "boje". Ovisno o dogovoru prije početka igre, "zadnji/a" igrač/ica [osoba koja je dijelila karte] ili "zove pod mus" [zadnji/a obavezno mora zvati, bez obzira na to koliko dobre/loše karte imao/la] ili kaže "u koš" [zadnji/a ne mora obavezno zvati] nakon čega se pristupa "ponovnom" dijeljenju [ovisno o dogovoru ili opet mijesha ista osoba ili ona kojoj su prvoj bile podijeljene karte]. Nakon što netko izabere [zove] aduta, igrači/ce uzimaju u ruke preostale 4 karte.

Zvanja

Prije "bacanja" prve karte, igrači/ce provjeravaju imaju li kakvo zvanje.

3 karte u nizu = 20 bodova

4 karte u nizu = 50 bodova

5/više karata u nizu = 100 bodova

4 sedmice = 0 bodova

4 osmice = 0 bodova

4 devetke = 150 bodova

4 desetke = 100 bodova

4 dečka = 200 bodova

4 dame = 100 bodova

4 kralja = 100 bodova

4 asa = 100 bodova

dama+kralj u adutu ["bela": može se i ne mora zvati za vrijeme igre; zove se na način da se prilikom bacanja dame ili kralja, s time da nije bitno koja se od te dvije karte baci prva, vikne "bela", ukoliko se prvo baci jednu, pa onda drugu i tek se za druge vikne "bela" - zvanje ne vrijedi; ukoliko se uopće ne zove "bela" - zvanje ne vrijedi] = 20 bodova

svih 8 adutovih karata u nizu ["belot"] = pobeda

4 iste vrijede više od stotke "u nizu", npr. ukoliko "protivnički/e" igrači/ce imaju: A = 4 asa, B = 7+8+9+10+dečko u nizu = mada oba zvanja vrijede 100, računat će se samo zvanje od A.

4 dečka su najjača, sljede 4 devetke, 4 asa, 4 desetke, 4 kralja, te najslabije 4 dame. Igrač/ica može imati više zvanja odjednom, npr. 4 asa + "belu" [ukupno 120 bodova]; 7+8+9 i dečko+dama+kralj gdje su još dama+kraj i "bela" jer su u adutu [ukupno 60 bodova]...

Postoji i [dopušteno je] "vezano zvanje" [jedna karta sudjeluje u 2 zvanja, npr. 7+8+9 u trefu + 4 devetke = tref devetka sudjeluje i u "dvajst" i u "150"].

Zvanja "U četvero"

Ukoliko više igrača/ica ima zvanje/a, a suparnici/e su, ["u četvero" se igra "u paru" = 2 + 2; par čine igrači/ce koji/e sjede jedno nasuprot drugome], vrijedi/e zvanje/a onog para koji ima najjače zvanje, npr. A+C imaju 4 asa, a B+D 4 u nizu [50] = vrijedi samo zvanje od A+C jer je "jače"; A+C imaju 20 do kralja, a B+D 20 do asa = vrijedi samo zvanje od B+D jer je "jače"; A+C imaju 20 do dečka i 20 do dame, B+D imaju 20 do devetke ["sindikat", "socijalna"] i 20 do asa = vrijede zvanja od B+D jer je njihovo zvanje do asa jače od ostala 3 zvanja. Ukoliko se dogodi da igrači/ce imaju zvanja "iste jačine", npr. i jedni i drugi 20 do dame, vrijedi zvanje onih koji su "prvi po redu" što se tiče dijeljenja karata.

Zvanja "U troje"

Pravilo "jačeg zvanja" vrijedi i ovdje s time da je ovdje moguće ili da zvanje/a ima samo osoba koja je zvala aduta ili da zvanja imaju [ili samo jedna od njih] ostale dvije osobe u igri, npr. osoba A [osoba koja je zvala aduta] ima 20 do dame, osoba B nema ništa, osoba C ima 20 do devetke = vrijedi zvanje osobe A; osoba A ima 50, osoba B ima 100, osoba C ima 20 = vrijede zvanja osoba B i C; osoba A ima 100 do asa, osoba B ima 100 do asa, osoba C ima 100 do asa = vrijedi zvanje osobe A jer je "prva po redu" što se tiče dijeljenja karata...

Zvanja "U dvoje"

Ukoliko oba/e igrača/ice imaju zvanje/a, vrijedi/e zvanje/a onog/e koji/a ima najjače/a zvanje/a. Ukoliko se dogodi da igrači/ce imaju zvanje/a "iste jačine", npr., među inim, oboje 20 do dame, vrijedi/e zvanje/a onog/e koji/a je "prvi/a po redu" što se tiče dijeljenja karata.

Igranje

"Čast" "započinjanja igre" [bacanja prve karte] ima osoba kojoj su prvoj podijeljene karte [može započeti igru s bilo kojom kartom]. Ostali/e igrači/ce bacaju redom dalje [suprotno od smjera vrtnje kazaljki na satu]. Obavezno je "odgovaranje na boju" i "bacanje 'vrjednije' ['jače'] karte" [iber], npr. adut je herc: ukoliko osoba A baci tref dečka, osoba B mora baciti "jačeg tresa" [damu, kralja, desetku ili asa], ukoliko nema "jačeg tresa" onda mora baciti "slabijeg tresa" [sedmicu, osmicu ili devetku], ukoliko uopće nema tresa onda mora ["presjeći"] baciti aduta [kojeg god želi], ukoliko nema ni aduta tada može baciti bilo koju kartu; osoba C mora baciti tresa [jačeg od tresa(ov)a koj(i)eg je/su bacila/e A/B; ukoliko je osoba B bacila aduta, adut je "jača boja" od "boje koja nije adut", tada se smatra da je bačen najjači tref i osoba C može baciti bilo kojeg tresa] odnosno aduta ukoliko nema tresa [ukoliko je osoba B bacila aduta, osoba C mora baciti "jačeg aduta", slabijeg samo ako nema jačeg] odnosno bilo što ukoliko nema ni tresa ni aduta... Štih [nakon što svaki/a od igrača/ica odgovori na prvu bačenu kartu] dobiva onaj/a igrač/ica [par] koji/a je bacio/la najjaču kartu. Igrač/ica koji/a je dobio/la [pokupio/la] štih baca "narednu prvu" kartu i tako se baca sve dok se ne pokupe svi štihovi/izbace sve karte.

U slučaju "varanja" [ne poštivanja "boje" odnosno "presijecanja"], ovisno o dogovoru, može se "oštećenima" pisati [upisati bodovi] dijeljenje odnosno cijela partija [pobjeda] ili pak samo ponoviti dijeljenje.

Bodovi

Partiju čini niz dijeljenja.

Nakon svakog dijeljenja igrači/ce upisuju broj dobivenih bodova [štihovi + zvanja].

Bodovi [svih] dijeljenja se zbrajaju.

Pobjednica/e partije je/su osoba/e [ovisno o tome igralo li se solo ili u parovima] čiji je zbroj [svih] dijeljenja najveći.

sedmica = 0 bodova

osmica = 0 bodova

devetka = 0 bodova [ukoliko je u pitanju "boja" koja je adut, tada devetka vrijedi, 14 bodova]

desetka = 10 bodova

dečko = 2 boda [ukoliko je u pitanju "boja" koja je adut, tada dečko vrijedi, 20 bodova]

dama = 3 boda

kralj = 4 boda

as = 11 bodova

Osoba/e koja/e je/su kupila/e zadnji štih dobiva/ju dodatnih 10 bodova.

Čista igra = dijeljenje u kojem nije bilo zvanja: ukupni (z)broj bodova iznosi 162.

Ukupna igra = čista igra + zvanja.

Osoba/e koja/e je/su zvala/e aduta mora/ju u dijeljenju skupiti najmanje 50%+1 bod od ukupnog (z)broja bodova ukupne igre [ukoliko je u dijeljenju bilo 20 zvanja tada je ukupan (z)broj bodova ukupne igre $162+20=182$ što znači da osoba/e koja/e je/su zvala/e aduta mora/ju imati najmanje $(182/2)+1=92$ boda da bi "prošla/e" dijeljenje odnosno da ne bi "pala/e"]. U protivnom joj/im se piše "pad" = o bodova ("dugominusnica"), a ostalim igračima/cama bodovi se pišu na sljedeći način: "u četvero" - protivničkom paru 162 boda + eventualna zvanja kako svoja tako i protivnika/ca; "u troje" - drugoj i trećoj osobi svakoj posebno koliko je koja skupila štihovima + eventualna svoja zvanja; "dvoje" - ovisno o dogовору ili protivniku/ci 162 boda + eventualna zvanja kako svoja tako i protivnika/ce ili protivniku/ci zbroj bodova iz svih štihova + eventualna zvanja kako svoja tako i protivnika/ce.

Ukoliko osoba/e pokupi/e SVE štihove u dijeljenju, tada dobiva/ju 252 boda [štih mač, štihmač, štihača, štiglja, štilja; štihača kod igranja "u četvero": "ručna"/"iz ruke" - jedan/na od partnera/ica sam/a "pokupi" sve štihove, "obična" - "zaslužna/e" oba/je partnera/ice] + eventualna zvanja kako svoja tako i svih ostalih igrača/ica.

Ukoliko osoba/e nije/su dobila/e niti jedan štih u dijeljenju ne priznaje/u joj/im se zvanje/a zvana u tom dijeljenju.

Do koliko se igra?

Ovisno o dogовору, može se igrati ili "na dosta" [partija se prekida onog trena čim netko skupi potreban broj bodova za pobjedu; ukoliko je/su u pitanju osoba/e koja/e je/su zvala/e aduta, ne mora biti zadovoljen 50%+1 uvjet, bitno je samo da trenutno ima/ju dovoljno bodova za "izlaz"] ili "na prolaz" [partija završava svršetkom onog dijeljenja nakon kojeg zbroj svih dijeljenja iznosi najmanje onoliko bodova koliko je potrebno za pobjedu].

Za osobu/e koja/e je/su pobijedila/e se kaže da je/su "izašla/e" = da je/su "vani".

Kod igranja "U četvero", za pobjedu je potrebno skupiti najmanje 1001 bod.

Kod igranja "U troje", za pobjedu je potrebno skupiti najmanje 701 bod [može se igrati do 1001].

Kod igranja "U dvoje", za pobjedu je potrebno skupiti najmanje 501 bod [može se igrati do 701 odnosno 1001].

Isključivo po dogовору

Ukoliko igrač/ica "u rukama" ima 4 sedmice i 4 osmice: može tražiti poništenje dijeljenja [ponovno dijeljenje].

Može se dogоворити да 4 sedmice odносно 4 osmice vrijede 100 bodova.

Ona/j tko je izgubio/la: može birati tko će miješati prvo dijeljenje sljedeće partije.

Gotovo običan dan

Može se dogovoriti da za vrijeme igre [dijeljenja] nije dopušteno pregledavanje pokupljenih štihova.

Ukoliko osoba ne može odlučiti što će zvati [adut]: može "okrenuti" [pokazati svima] jednu od svojih neokrenutih karata sa stola [2, 4 ili 6 - ovisno o tome koliko igrača/ica igra] što će ["boja" te karte] automatski postati adutom.

Uobičajeno je "belot" niz svih 8 adutovih karata [no]: može se dogovoriti da se "pod" "belot" prizna i 8 karata u nizu "boje" koja nije adut.

Može se dogovoriti da ima "višenja" [situacija u kojoj kod igranja "u četvero" oba para (kod igranja "u troje" osoba koja je zvala aduta i <zbroj štihova> ostale dvije osobe odnosno kod igranja "u dvoje" protivnici/e) imaju isti broj bodova, npr. 81, pa dogovore da se onima koji/e su zvali/e aduta 81 piše: ili "privremeno" = ostat će im ukoliko u sljedećem dijeljenju zovu aduta i prođu, ako ne prođu, briše im se tih 81 i piše protivnicima/ama odnosno ne moraju zvati aduta ali moraju dobiti barem jedan štih; ili "bezuvjetno"].

Otvorena bela

Igra se "u dvoje".

Djelitelj/ica protivniku/ci i sebi podijeli po 16 karata na sljedeći način: karte "slaže", i protivniku/ci i sebi, u 2 reda, dvoslojno, u svaki red po 8 karata, 4 okrenute licem prema dolje [neotkrivene karte], 4 okrenute licem prema gore [otkrivene karte]; rezultat je taj da na kraju svaki/a igrač/ica ima ispred sebe 2 reda karata, svaki red sadrži po 8 karata koje su složene u dva sloja: drugi sloj karata [karte koje su okrenute licem prema gore] nalazi se na prvom sloju karata [karte koje su okrenute licem prema dolje].

Prvi red od 4 karte okrenute licem prema dolje, prvi sloj

Djelitelj/ica protivniku/ci složi 4 karte u nizu, [karte: 1, 2, 3 i 4], jednu pored druge, licem prema dolje, u "prvi red" [bliže protivniku/ci]; zatim isto tako sebi složi jedan red [karte: 5, 6, 7 i 8].

Drugi red od 4 karte okrenute licem prema dolje, prvi sloj

Djelitelj/ica protivniku/ci složi 4 karte u nizu, [karte: 9, 10, 11 i 12] jednu pored druge, licem prema dolje, u "drugi red" [bliže sebi]; zatim isto tako sebi složi jedan red [karte: 13, 14, 15 i 16].

Prvi red od 4 karte okrenute licem prema gore, drugi sloj

Djelitelj/ica protivniku/ci složi 4 karte u nizu, [karte: 17, 18, 19 i 20], jednu pored druge, licem prema gore, "na" prvi red [bliže protivniku/ci]; zatim isto tako sebi složi jedan red [karte: 21, 22, 23 i 24].

Nedjelitelj/ica, prije podjele zadnjih 8 karata [drugi red, drugi sloj], mora "zvati pod mus" [osoba koja nije djelitelj/ica obavezno mora zvati, bez obzira na to koliko dobre/loše karte imao/la], te djelitelj/ica, nakon što protivnik/ca odredi aduta, podijeli zadnjih 8 karata.

Drugi red od 4 karte okrenute licem prema gore, drugi sloj

Djelitelj/ica protivniku/ci složi 4 karte u nizu, [karte: 25, 26, 27 i 28], jednu pored druge, licem prema gore, "na" drugi red [bliže sebi]; zatim isto tako sebi složi jedan red [karte: 29, 30, 31 i 32].

dodatao objašnjenje: npr. osoba A: ima 16 karata

prvi red, prvi sloj: karte: 1, 2, 3 i 4 - neotkrivene

drugi red, prvi sloj: karte: 9, 10, 11 i 12 - neotkrivene

prvi red drugi sloj: karte: 17, 18, 19 i 20 - otkrivene

drugi red, drugi sloj: karte: 25, 26, 27 i 28 - otkrivene

karta 9 je neotkrivena karta koja se nalazi u drugom redu u prvom sloju, pored nje se, u istom redu/sloju, nalazi karta 10; karta 25 je otkrivena karta koja se nalazi u drugom redu u drugom sloju i fizički "sjedi" na karti 9, pored nje se, u istom redu/sloju, nalazi karta 26 koja fizički "sjedi" na karti 10...

Na stolu se sada nalaze 32 karte: 16 otkrivenih i 16 neotkrivenih, svaki/a igrač/ica ima 8 otkrivenih i 8 neotkrivenih karata u dva reda/dva sloja: igra može početi. Svaki put kada igrač/ica baci kartu, ako "ispod" bačene karte "ostane"

neotkrivena karta tu, neotkrivenu kartu mora otkriti [otkrivena karta 25 nalazi se u drugom redu u drugom sloju i fizički "sjedi" na neotkrivenoj karti 9; po bacanju karte 25, kartu 9 treba otkriti, bez obzira na to hoće li ona biti bačena u narednom štihu ili ne].

Zvanja se zovu na način da igrač/ica mora započeti štih kartom iz zvanja, npr. ukoliko igrač/ica ima 4 dečka može ih zvati tek kada će biti na redu za "pokretanje novog štiha" [ne odgovaranjem na kartu kojom je protivnik/ca pokrenuo/la štih], dakle, mora prvi/a baciti jednog od ta 4 dečka; može se dogoditi da mu/joj protivnik/ca "razbijе" zvanje na način da ga/ju prisili da baci jednog od ta 4 dečka kao odgovor na neku njegovu/zinu kartu - u tom slučaju - ništa od zvanja. Zvati se može u nedogled, npr. igrač/ica može imati 7+8+9 u piku i zvati 20 bacivši sedmicu; po bacanju sedmice, ukoliko se ispod nje nalazi neotkrivena karta, mora otkriti tu neotkrivenu kartu, npr. pik desetku; sada ima otkrivene pik 8+9+10 i ako mu/joj protivnik/ca ne "razbijе" zvanje, kada dođe na red bacanja, može štih započeti jednom od te tri karte i [opet] zvati 20... Ukoliko igrač/ica ima, npr., 4 devetke i 50 u hercu [7+8+9+10]: bacanjem herc devetke može istovremeno zvati i "150" [4 devetke] i "50" [7+8+9+10 u hercu] ... Ukoliko igrač/ica ima, npr., 50 u kari [10+dečko+dama+kralj], a kara je adut: bacanjem karo babe [dama] može istovremeno zvati i "50" [10+dečko+dama+kralj] i "belu" [dama+kralj u adutu]...

Osoba koja je zvala aduta mora u dijeljenju skupiti najmanje 50%+1 bod od ukupnog (z)broja bodova ukupne igre. U protivnom joj se piše "pad" = 0 bodova ("dugominusnica"), a protivniku/ci 162 boda + eventualna zvanja kako svoja tako i protivnika/ce.

S obzirom da se, u prosjeku, u Otvorenou Beli, u jednom dijeljenju može skupiti oko 150-200 bodova, [zbog "silnih" zvanja], obično se igra [na prolaz] do 1001.

Augustina Powers

O patrijarhalnom razmišljanju...

treba pratit te narodne novine, svakaj se izmijenilo od srednjeg vijeka...

O komadima, muškim komadima, naravno...

crno.

komad.

muški komad.

muški komad u crnom.

uf.

smajlić (sa srčekima i ptičicama oko glave).

O pravim solerima...

nemaju komade, nit imaju djece (il ne znaju da ih imaju), nit imaju iza sebe propali brak (još gore ak je množina) te su 30(+) (mlađi ne dolaze u obzir).

O tome da ja barem znam kaj tražim...

je l ti to mene prosiš?

O tetama koje "fataju financijski osigurane stričke"...

to ti se službeno zove sponzoruša.

O tome zakaj na jednu tetu "padaju" samo oženjeni...

na čelu ti piše: "oženjene volim više!".

O nesretnoj ljubavi...

da je jedan od vas dvojice perverznjaka žensko, bili bi idealan bračni par.

O igranju sa šrafcigerima...

kaj ti treba objasniti? kak se šrafi šrafiju ili kak se gura probirštift u fazu?

O svetom nigdarjevu...

kaj pak se ti smiješ? nada umire zadnja.

šmokljanica

O izboru si fua...

khm... pa sad... ak već mogu birati, izabrat ču si fua koji nije star ko metuzalem, zgleda pristojno i ima smisla za humor... tak da na treningu, osim koristi od treniranja, bude zabavno i da imam na kome napasat oči. mene pak zanima koji si fu ima najbolje noge?

O (ne)slušanju policajaca i njihovih uputa (i sankcijama)...

kak da ne.

tri korpulentne, pijane budale krenu maltretirat trudnu ženu, metar i žlet, 25 kila skup s oblekom, nakon toga mlatit njenog muža.

i taj bi muž sad kao, jer je, eto, igrom slučaja, "obučen", prvo trebal odmjerit svakog od napadača, koji ga istovremeno nemilosrdno mlate kako koji stigne i s čime stigne (sjećam se i nekavog noža), aha, visina, težina, krhkost kostiju, mišići, da, da, ovog smijem mlatnut tolikom i tolikom jačinom, ovog uopće ne... jer jednici nit su "obučeni" nit su trijezni... pa...

s kojeg si ti planeta opal?

samo zato što je netko majstor borilačkih vještina ne znači da se ne smije braniti kada ga netko napadne.

tragedija je u tome što, ako dođe do kakvog loma kostiju ili, ne daj bože, težeg invaliditeta ili smrti, nadrlja onaj koji se branil, a ne napadač, jer, eto, siroče napadač nije majstor borilačkih vještina pa smije ubiti boga u tebi, a ti ne smiješ prstom mrdnuti jer si "jači", "obučeniji"... i još ako si je napadač i popil, pa kak si se samo usudil vratiti natrag, jednik je bil pijan i samim time nesposoban...

to me sve podsjeća na ono, oprostite cijenjena poroto, ali ona je ta koja je paradirala polugola po cesti i sada sam ja kao kriv što sam je siloval, pa kaj me izazivala... da, u pravu ste gospone okriviljeni, kurva je dobila što je tražila.

kaj se tiče ovog slučaja, zbilja mi je žal i dečka i njegove obitelji, no, nije mi jasno zakaj je uopće izlazil iz auta? ne pada mi na pamet ni treptnut kad me zaustave, kamoli izlazit iz auta bez da su mi to naredili... s obzirom da vozim čist pristojno i ne ljočem, računam s time da možda hvataju nekog pljačkaša ili koga li već i nisam blesava igrat se životom i riskirat da me upucaju jer pomisle da sam ja taj pljačkaš i da izlazim van jer sam ih krenula potamanit kako me ne bi u'apsili...

O pregledavanju žena od strane muških policajaca...

kad sam na tekmi protestirala da zakaj me pregledava teta i da hoću da me pregleda striček, skoro su me u'apsili zbog vrijeđanja tete.

Gotovo običan dan

O napadačima i napadnutima...

ak je istina sve ono kaj je napisano f članku, kolko napadača običan borac može odbiti, a kolko ih je on mogel?

kolko vidim, pomel je pod sa skupinom huligana.

nisam baš sigurna da bi netko tko trenira sa svim mogućim štitnicima, i ned'o bog se s treninga vrati doma z šljivom, bil u stanju takvo nekaj izvesti, taj bi opal f nesvest nakon prve jače pljuske.

O podržavanju zabrane držanja i nošenja oružja...

da su te tim "hrđavim nožem" dobro rezali il ubili boga f tebi, bil bi jedan od najglasnijih zagovornika dopuštanja držanja i nošenja oružja svim poslovno sposobnim i za rukovanje oružjem osposobljenim osobama.

O tome koliko treba paziti kod obrane...

manjak te napadne na cesti, ned'o ti bog da mu ruku slomiš, ak si majstor/ica borilačkih vještina, jer si prvo trebal/a pitat sirotog napadača za visinu, težinu, povijest bolesti, rukovanje oružjem, vojnu i borbenu obuku, a onda ga po potrebi pljusnut slabo ili malo jače, jer ak mu se zacrveni obraz, to već graniči s nanošenjem teških tjelesnih ozljeda.

O davanju druge prilike...

žrtva ubojice baš i nema drugu priliku...

O tome zakaj treba mijenjati zakon(e)...

ak me ne drmne prvo infarkt od šoka (i), nekim čudom, uspijem, sam bog zna kako, odbit napad, po zakonu, ja, metarpedestosamipolpluszilet, moram čekat napadača da se digne i nastavi s napadom, što će reći' da će me vjerojatno s mjesta događaja odnijet u vodoravnom položaju (a) samo zato jer mi zakon brani da ga, nakon kaj sam odbila napad, preventivno raspalim po piksi i dam petama vjetra.

O tome zakaj neki opravdavanju "prekoračenje nužne (samo)obrane"...

čovjek gore si je možda spasil život time kaj je napadač mlatnul još jednom prije neg se ovaj uspjel dići s poda, jer, zamisli da se ovaj digel i zabil mu staklo f grkljan?

O tome da bi napadnuti/e trebali/e imati "veća prava"...

daleko od toga da odobravam nasilje u bilo kojem obliku, osuđujem ga, (i) sačuvaj bože da bih bila toliko luda odobravati premlaćivanje s lomljenjem svih kostiju ili zatucavanje napadača dok ne otegne papke, ali da bi zakon trebalo izmijeniti na način da žrtva napadača može onesposobiti dovoljno da može zbrisati prije negoli ovaj navali ponovo, a da pritom ne bude kažnjena (u slučaju da se prilikom onesposobljavanja napadača istome nekaj dogodi), bi.

ja sam mala, ak me krene fatat dva sa dva, jedan njegov korak, moja 3, stigel
bu me prije neg počnem bežat'.

amerikanci su to lepo rešili, uleti ti provalnik u stan, ti beng beng, a njegov
problem kaj je uletil.

kod nas ga moraš fino posjest, ponudit sokićem i keksima i, kaj da se jadan
muči, donijet mu sve kaj vredi pokrast, i još se onda bogu molit da te ne tuži
kaj mu je šećer skočil na 12 zbog tvojih kolača.

trenirala sam ja wing chun, nije baš da sam brucea lee, al vjerojatnost
obranjenja u mom slučaju je poprilična, no, samo ak me napadne neki mlitavac
koji niš ni treniral.

sve ostalo - nemam šanse.

nekak mi se čini da su mi veće šanse preživit napad provalnika nego skok s
trećeg kata...

kaj me dovodi to toga, obzirom da f stanu nemam "panic room", da se moram
fajtat z ovim htela ne htela jer ak je tak bedast da nakon kaj me je našel f stanu
i dalje ordinira po njemu, znači da mu nisu sve na broju i fučka mu se živo oče'
ga policija čopit il ne, i kaj onda? opet se vraćamo na početak da me sam
pucaljka more spasit od tog luđaka, a ne smem ju uporabit čak ni kad bi' ju
imala.

to je ta "sitna" razlika između ameri i nas, nađemo li se u istoj situaciji, ja bum
otegla papke, amer bu preživel jer on pucat smije, ja ne.

tamo nema veze, jer samim time kaj ti je uletil u stan može računat s time da
neće živ izać. kak skidaju vrapce z grane praćkom, tak mog poskidat svakog
tko im u dvorišće uđe nepozvan, a ovima ko krif kaj su ušli.

onaj tamo ima veće šanse preživit, nego ja ovdje, jer on smije preventivno
djelovat, ja ne smijem.

O zlostavljanju u vezi...

da me pokuša mlatnut, sljedeće kaj bi videl bi bil plafon traumatologije.

*Gotovo običan dan
O gospodični Guillotine...*

misliš na onu krasnu spravnicu koju od 1792. u francuskoj upotrebljavaju za izvršenje smrtne kazne?

"hodite sim, tu stavite glavu, tak, odlično, cvik", (i) nema više glave, mislim, ima, al više nije spojena s tijelom...

zapraf doktoru guillotineu nepravedno priznaju njen pronalazak jer su je u Italiji upotrebljavali još u XVI. stoljeću.

O smrtnoj kazni...

smrtna kazna nije provediva iz tri (3) razloga:

1. niti jedna osoba nema pravo [moralno/pravno/ino] ubiti drugu osobu;
2. uvijek postoji mogućnost da je "krivac" nevin [u pravnom smislu];
3. za osobu koja je zaslužila smrtnu kaznu - ta kazna nije ni približna onome što ta osoba zaslužuje [živjeti, na savjesti, s onime što je napravila do kraja života]. ionako se sve svodi na onu, dobru, staru: "sve se vraća, sve se plaća [prije ili kasnije]!".

O izgubljenom dječaku...

dečec, ti si se skroz pogubil.

tema nije: "očem'l ja po sadašnjem zakonu f buksu - ak provalnika hitim kroz prozor z trećeg kata"; već: "jeste li za to da se izmijeni zakon i da se vlasnika stana (više) ne kazni - ak slučajno, f žaru borbe za goli život, pomogne provalniku da opadne kroz prozor?"...

začuđujuća je, da ne velim zabrinjavajuća, empatija koju pojedinci pokazuju spram kriminalaca umjesto žrtava. užas i stra'ota.

O spletu nesretnih okolnosti...

gosn sudac, prosim lepo, ne vredajte me, nis ja nikakva ubojica, il kak ste me već nazvali, zapraf se to sve odigralo ovak: zbudil me susedov cucak, lajal je kak da ga kolju, i više nis mogla zaspati posle, i ležim ja tak f krevetu, na telki nema ničeg, na beli samo deca kaj misle da magarca igraju... i padne mi na pamet: "oh, već dugo nis očistila svoj samokres", i fino se ja zdignem, odem do sefa, zvlečem van igračku, spoliram s'e, stavim jedan metkić tek tolko da vidim je I sve kak po loju i odjemput se otvore vrata i... gosn sudac, ja sam se valjda tak fest splašila, (i) ja zbiljam ne znam kak je taj metak završil tom čoveku f čelenki, to se, gosn sudac, zove, splet nesretnih okolnosti, prema tome, časni sude, ja nis niš kriva.

O oružju pod "ključem"...

nit ga imam nit mi samokres treba.

držim se one, pregrizni vratnu arteriju ak nema druge.

(a) je l taj npr. samokres, (s) kojim smiješ paradirat po stanu, smije bit nabijen il mora bit prazan?

koga će ti vraka onda 'opće samokres, kad te napadač pet puta stigne nokautirat, priklat, kaj li već, prije neg opće stigneš doč do sefa, kamoli ga otključat, pa izvadit samokres, pa ga napunit...

apsolutno je besmisleno uopće davati ljudima dozvole samo za "držanje oružja".

od, pod ključem, nepripremljenog za istosekundnu (re)akciju, "spašavala" ti nikakve koristi, a obzirom da ga i ovak i onak ne smiješ nosakat okolo sa sobom, koja je uopće poanta ovakvih dozvola?

(a) kome se paradira sa samokresom zataknutim za pojasa, nek si kupi pucaljku na vodu pa usput može i cvijeće zalijevat.

O tome kako strahotno neki razmišljaju...

luzer. metla. pih. trebal si sjekiru i udri. mlaćenje metlom je milovanje.

kaj je za tebe premlaćivanje? kad joj strgaš koljena, izbjiješ zubalo, oko i po mogućnosti joj poplavi i kosa?

O smiješnoj strani "preljubništva" ...

"prvo", ne odobravam prevaru u niti kakvom obliku i pod niti kakvim okolnostima jer ljudi imaju mogućnost izbora (prethodno sam napisala zbog "drugog").

"drugo", ajde još da te prevarila s frajerom san snova (mada ni to ne bi bilo opravdanje), ali s papkom koji se rastulil nakon što si ga došel pitati kaj petlja s tvojom ženom? ovo je još gore od samog čina prevare, uvreda za ne vjerovat.

O nakaradnosti očekivanja...

kaj si mislila, da bu ti bivša tvog sadašnjeg digla spomenik i da buju te njegova djeca obožavala jer je tatek prešel od doma zbog druge tete?

neosporno jest da je isključivi krivac za propast svoga braka on, jer, kak ti je forumašica lepo rekla, da nisi naletila ti, naletila bi neka druga, no, nisi ni ti svetica, pored svih slobodnih frajera, morala si se nakalemít na zauzetog.

kad ti je baš tak fest zapel za oko, mogla si si napraviti uslugu i pričekat da se razvede i tek se onda spetljat s njim. ovak buš navek za nekoga kurva, a dežurnim dušobrižnicima meta za upiranje prstom.

*Gotovo običan dan
O "sveticama"...*

pa nije baš da je udana žena koja petlja s oženjenim muškarcem, koji pritom nije njen već tuđi muž, svetica.

O lokalnim "dušobrižnicima"...

uvijek bu se našel neko ko bu u nju upiral prstom i dijelil joj epitete, naime, iz nekog neobjašnjivog razloga, ljudi su navek više vodili brigu o tuđim poslima neg (o) svojima. a da se na trepavice postaviš, nemreš mi reć da ne poznaš ni jednu osobu koja ljubavnice naziva k... (da opet ne velim pec pec riječ), ja ih znam i više od jedne. jasno je, samo po sebi, da se sve svodi na to kak ona samu sebe doživljava. recimo, mene se nitko ne usudi tuć jer misle da znam fatat metke zubima pa ak morem (i) to, onda ih je strah kaj sam tek ostalog u stanju izvest. to kaj bi me bez problema nokautiral i balavac od 12 let, nikom niš. zato ja ne mlatim ljudе po cesti, jer uvijek postoji mogućnost da netko skuži da mala od metar pedeset i nekaj plus žilet s kung fu-om ima prvenstveno to kaj joj je striček bruce idol pa mi izbjije moje prirodno zubalo (a bogme sam i preveč uložila u plombe). nadam se da ti je gornjom karikacijom jasno kaj sam mislila reć svojim prethodnim postom. al za svaki slučaj, evo da i "nacrtam", ljubavnica nikad ne bih bila ne samo zbog svog moralno/vrijednosnog sustava već upravo zato da mi se ne bi dogodilo dovest se u situaciju da me lokalni dušobrižnik pribije na stup srama.

O tome kako mi nikako ne ide u glavu...

ni meni nikad nije bilo jasno koliko nisko netko mora pasti ili koliko jadan mora biti petljati s nekime tko je zauzet.

još mi je manje jasno kako netko može biti sretan u odnosu u kojem zna da komada dijeli s još jednom osobom. em riskira boleščuge, jer ak je s osobom koja vara, tko može garantirati da ta osoba istovremeno nije s više njih, em svjesno čini nepopravljivu štetu toj drugoj osobi (i djeci)...
al ono što mi nikada neće biti jasno je kako netko može oprostiti preljub.
onaj koji ti je jednom zabio nož u leđa, zabit će ti ga opet.
što je jednom puklo, puklo je s razlogom i puknut će opet, prije ili kasnije.

O jadnosti...

ma nije to sramota neg je to jadno. zanemarim(o) li one "zauzete je sveto" i "oteto prokletō", da sam solo, zabrinula bi' se za sebe da si pored svih slobodnih frajera nemrem nač komada već da spadnem na zauzete.

O tome 'ko je kriv/a...'

žene su si same krive što ih muškarci ne cijene.

u većini slučajeva se radi o tome da žena na početku veze/zajedničkog života, počne izvodit bijesne gliste pa, žeće fascinirat svog muškarca, istom oduzima kuhaču i zadržava ga svojim kulinarskim umijećem, pa bris bris malo prašinicu, pa suđeko, pa vešek, pa ovo, pa ono... pa na kraju nekog vremena muškarčić fino zaključi, a vid ove blesave, pa kad joj se radi i odbija pomoći, (a sve to) da bi on jadan siroče mogel odmarat, pa nek rinta onda...

i onda ženi nakon nekog vremena sine da i on i ona rintaju na posla cca 8 sati dnevno, al kad dođu doma da cela hiža spadne na nju dok se gospod voljeni uvaljeni u fotelju odmara pred telkom il landra vani s društvom.

pa joj to počne ići na žifce... pa počne jamrat... pa počnu svade... jer njezinom dragom nije jasno kak je sad odjednom njoj to sve tlaka, a prije se sama gurala sve raditi i njega tjerala proč...

ne treba ni spomenut da se gosn voljeni naviknul na ljenčarenje i ne pada mu na pamet počet kuhat, spremat, prat... jer naravno da mu paše da niš ne dela ak netko drugi može umjesto njega...

a žena se čudom čudi s kakvim se to kretenom niš koristi spetljala (jer) odbija vidjet da si je sama kriva za to u kaj se ovaj pretvoril (iskoristil priliku) jer je sama (i) izazvala takvo stanje.

pametna žena odmah stavi sve karte na stol.

ak ispadne da ima posla s pametnim muškarcem koji je cijeni... ljubaf...

ak ispadne da je u pitanju neki lijenoguzi hedonist... z nogom v rit...

ono kaj sam zaprav htela reći je (da) na kaj partneri jedno drugo nafče na početku veze: tak bu im (i) bilo.

fala bogu, prošla su zatucana patrijarhalna vremena, i, htjele to žene priznat ili ne, danas su si zaista same krive kad se nađu u takvoj situaciji.

[pri tome ne mislim na žene koji su godinama u braku, jer su one, većinom, nažalost, "odgojene u duhu prošlih vremena", već na "moderne žene"

odnosno nove generacije (a) to bi bile rođene unazad 20-30 godina...].

sama pomisao da ja radim i na poslu i doma, a dragi samo na poslu, mi je nakaradna, i ne bih se nikada dovela u tu situaciju, ne zbog toga što bi mi bilo teško raditi po kući, jer, realno gledajući, i nije, već zato što bih znala da me partner ne cijeni, jer, ako smo partneri, onda znači da sve radimo zajedno, a ne da ja njega služim.

žena prije zaista i je padala s nogu od posla, no, danas ima na raspolaganju perilicu suđa, perilicu i sušilicu veša, šparhete sa svim mogućim i nemogućim opcijama, mikrovalne, miksere... i ak ima frajera kojem bi opala kruna s glave da poslaže suđe u perilicu il ned'o bog uhvati se sauganja... onda se fakat nema pravo žalit i kukat okolo... takav trut je, u današnje doba, stvar izbora.

Gotovo običan dan

O, u najmanju ruku, čudnoj, NASAinoj konferenciji za tisak...

logično bi bilo očekivati da, krepa od smeha ili ak je pristojna da se ne potrga od smeha al, na lep način, veli: "gospoŋ, planet x, nibiru il kak god ga već ostali zovu, ne postoji",

no, teta odgovara: "planet x is not coming to get us", ("nibiru nas ne dolazi izbrisat z lica zemlje"), potom slijede khm, hm, ovaj ček da smislim kaj bum rekla, njezina nelagoda,

[pa 'ko voli napasat oči na timu u laži mi, more naslutit (i/l skužit) i ostale znakove izbjegavanja odgovora],

pa se izvlači s time da se jadni teleskop tolko izmučil slanjem silnih podataka za koje će im mjeseci trebat da ih proanaliziraju, pa onda nesigurnim glasićem trogodišnjeg djeteta nonšalantno pokušava uvjerit stričeka s telefona kak nema nikakve opake kugle tam gore koja bi nas sve pokosila, pa namjesto da zašuti, završi s "al, ak postoji nekaj tam gore, mogel bi biti nekakav veliki kaj već i s kakvom orbitom" i telećim pogledom tipa, kaj mene pitaš ja niš ne znam, a ak i znam, ko da bum tebi rekla,

no, striček se i dalje ne da i inzistira, ali potpuno šlampavo, kaj da naslutit da su možda sve to dogovorili, jer svak', koji nekaj pokušava zataškat, bi mu "slučajno" odavno prekinul vezu, a ovog ostavljaju i dalje na liniji, al ni teta nije mačji kašalj pa opet klepeće o kul zvezdama ili ti smedim patuljkovima, od kojih su neki zapraf blizu zemlje, a dovoljno daleko, daklem, oni su mali, ali su veliki, odnosno, hoću reći, nisu više mali, ali su dosta veliki da ne budu mali, al onda sve, pardon maj frenč, sje*e s time da ti patuljkovi nisu niš dalje il bliže od bilo čega drugoga, pa si ti misli.

(i sad) na kraju nikome više niš nije jasno, al je isto tak jasno da ona nit je opovrgnula nit potvrdila nibiru, al je dala naslutiti da tam gore nečeg ima, al su to sve kul zvezde, patuljci i tak to, a ak nisu, onda nam baš i nisu tak blizu u odnosu na ono kaj nam je kakti blizu (a) to nas sve opet vraća na njeno prvo, da vrag ne dolazi po nas. je l to onda znači da dolazi po nekog drugog?

a khm, jelite, kak niš tam gore ne stoji neg se giblje, da se zaključit, ak nam ovog trena sada nije na vratima, ne znači da se nekaj nebu dotepllo vrlo skoro, il malo kasnije.

O normalnosti i zabrinutosti, datumima i ostalim "sitnicama"...

nitko nije normalan. pitanje je samo kolko je posto tko lud.

a kaj se nibirua i njegove vidljivosti tiče, zabrini se kad buš ga videl golim okom. 21. 12. 2012. (i) nije "taj famozni datum". frka bu v'eljači 2013. i to, ni više ni manje neg, na valentinovo. zanimljivo (je) da si za temu godine smaka sveta izabral baš onu godinu kad je potres skoro sravnil zagreb sa zemljom.

O tome kaj bu nas zapraf dokrajčilo...

došel bu nas glave ljudski šlamperaj i kriminal, ne potres(i).
v mom starom kvartu skoro pa ti je teleskop trebal za lurkanje susjeda v zgradu pored (kolko su zgrade bile udaljene), ovdje di sam sad komotno mo'š pljunut kroz prozor susedu v zgradu prek. s'e čekam da celi kvart "potone".
za moju zgradu sam još i relativno sigurna da bu zdržala jači potres, (dok bu se ova) novogradnja kaj niče prek noći složila kak kule od karata.
no, ak mi zgrada i zdrži potres, za ostale stra'ote, moram kopat jamu na sljemuenu il okupirat nekšnu spilju jer od atomskog skloništa nikakve koristi, godinama je potopljeno i naseljeno mačkama lutalicama, na kaj susedi sam odmahuju rukom i ne pada im na pamet platit isušivanje i ddd, (pa) rajše otegnem papke od radijacije neg mačje šuge.
nahvaljenoj organiziranosti i spasilačkim ekipama, iz članaka, u slučaju frke, se morem samo dobro nasmijati, i upravo to je i razlog zakaj bu sve otislo kvragu ak nas zdrma malo jače, jer od kad živim v ovom kvartu, a to je već skoro dvajst let, ni jemput ni ovdje bila organizirana ama baš ikakva vježba za slučaj nužde, nikad po sandučićima pobacane ikakve obavijesti... kod mene bu to: uzdaj se u'se i u svoje kljuse.
veći potresi drmaju u razmaku cca 100-150 godina... mi smo se imali vremena pripremat zadnjih 130 let. kaj got se zravn s' zemljom, kad zdrma zagreb, to bu isključivo i samo ljudska greška, ne sile prirode.
kak je neko lepo napisal tu, japanci na 7 rihtera mirno nastave ispijat čaj, kod nas bi nastala masovna hysterija.

O Nibiruu i nuklearkama...

pozabil si da je to tresno područje koje bu sravnilo sa zemljom sve okolo, (i) potres buš preživel, al radijaciju letećeg krškog - ne.
tu staru kramu treba zatvorit.
(i) dok se u svijetu brani izgradnja novih i zahtijeva zatvaranje starih, ovi bi produžili vijek trajanja ovoj apšisaloj starudiji.
pored krškog, nibiru nam ni ne treba.

O "spašavanju žive glave"...

tak je! treba bezobraznika cinkat svemircima prije neg on cinka tebe!

O vjerovanju i povjerenju...

znaš kak se veli, ne vjeruj nikome, pa ni sebi, kamoli dotepercima z svemira.

Gotovo običan dan

O majmunima i onima koji to nisu...

ti morti jesи postal od majmuna, ja nis' (i) kolko got gosn t vjeruje f dobronamjernost doteponcof z svemira, ja ne vidim niti jedan jedini razlog zakaj bi ovi spašavali ikaj na zemlji, osim da ju okupiraju, (pr)očiste i prilagode sebi.

O tome piše li nam se crno i ako da, jesmo li nadrapali/e...

ak vrag zbilja dolazi, malog čovjeka niš nebu spasilo, kak je to lepo snimljeno v 2012 - pljuni milijardu eura il krepaj.

rajše čorava pored zdravih očiju, nego konstantno v strahu, ljutnji (zbog nemoći), al i čvrsto s dvije na zemlji, jer 'ko vjeruje da bu se spasil na nekšnoj planini il v spilji, naivan je il totalno neobrazovan, možda i može pobjeć direktnom udaru, al onome posl'e nikak, ak niš drugo, stigla bu ga/ju radijacija i otrovni plinovi.

jurcat svako malo na sljeme, samarsko stijenje il se skrivat po spiljama možda i je dobro za kondiciju, i zabavno par puta, al ne na svaki mig i trepet.

O filmovima i stvarnosti...

to ti je iz filma 2012. (a) mene opće ne bi čudilo da to i zapraf delaju.

kak mi siromaki z ruksakom moremo v planine il spilje, tak bogatuni v svemirskim odijelima bog te pitaj kam i kak.

zdravom logikom, kataklizmu mogu preživjet samo oni koji doslovno odu sa zemlje (spejzšip, teleportacija) jer hopsanje planeta svuduokolosimpaktam, malo na bok, malo naglavačke, vulkane, valofčine, otrove, radijaciju i ostalo, jadničci koji ostanu na zemlji nemreju preživet'.

a kak buš došla do spejzšipa? zanemarimo sponzoruše koje zavedu nezemaljce (ak mogu dedeke i sportaše, ne bi me čudilo da navale i na ove), bogom dano genijalno pametne, ostaju još samo oni bolesno bogati koji si mogu platit taj put, jelte (izgradnju broda, opskrbu svim i svačim i tak to)...

O praćkama i svemiru...

ne, nebu te nibiru gađal praćkom već bu te dotukla radijacija, plinovi, pepel itd. čak i da pokušaš naručit npr. svemirska odijelo prek neta, prije neg bi ti stiglo doma, pokupila bi te tajna služba pod sumnjom terorističkog djelovanja. (tak da) marama prek nosa te ne' spasila od svega spomenutoga, a beštije i ine živine da ne spominjem jer, skup z svim ostalim, i apoteke buju odletile v zrak, a poznavanje bilja ti baš i nebu od neke koristi jer bu s'e apšisalo bez sunca i od zagađene vode.

O gebisu...

aj barem je pričal dok ti niš ni delal. mojoj je zadnji put, dok se uživila u političku raspravu sa sestrom, pobegla brusilica pa mi je čvagnula, bogu fala ne jezik neg, sluznicu... danas, dok mi je nabijala cement, raspravljala je sa sestrom je l bolje stavit kadu direkt kak je il ju opločit, jer... treba to prat sve kad voda scuri na sve strane... (a) peticu (z koje mi je opala plomba), od koje je ostalo samo malo prednje stjenke, bu popravila za ravno mjesec dana, jer zakaj danas, kad mogu čekat celi mesec da pukne do kraja pa da njoj bude kost na mestu i da mi natefteri šrafe il (kad sam zakolutala z očima i rekla: "jok, nikakve šrafe vi meni nebute popikavala f glavu, ak pukne, klijesta i čupajte Zub van kak znate i umijete... rajše rupa nek da mi čavli strše z usta..." ...) ščupa ostatke zuba... pa, khm, jelte, da dođem do onoga zakaj zapraf pišem - zapadni dio grada, po mogućnosti malešnica - (ne sećam se više kak se zove jedan muški z malešnice, pred 15 let mi je htelo vaditi sva 4 umnjaka, ne trebam ni reć da 3 još navek imam, a bez četvrtog sam ostala jer je bivša zubarka zaboravila zvadit arsen z njega, bilo joj je bitnije promijenit mi 8 "prastarih apšisalih" plombi neg se natezat z tim umnjakom jelte... pa su to umjesto nje napravili na hitnoj... i pa pa moj zubek) - je l zna tko kakvog dobrog zubara, z prve ruke, ne druge, treće pete... hzzo al ak takvog nema, može i privatnik, rajše dam nekaj love neg da hodam škrbava okolo.

O muci po anesteziji...

mijenjala mi je stare plombe i spičila par injekcija... ja "spavam", ona "drnda", u jednom trenu se ustrči, uhvati telefona... mislim si ja, kaj pak je sad, spilila mi krivi Zub, otfikarila jezik... veli ona: digni ruke, ja "dignem", al ruke me ne slušaju, mislim si, bemu miša, ova me ušlagirala z nečim al kaj sad, niš ne boli, sam mi se spi... ispalo je da sam dobila tahikardiju, drhtavicu, malo su mi apšisale ruke i noge - nisu me baš htele slušat kak inače al se to smirilo nakon nekog vremena i od onda moram reć zubaru - fala lepo, al, nesmete me fpičit. zubar se ne bojim. smatram sve liječnike (bez uvrede prosim) nužnim zlom, i ak, ne daj bože, bilo kaj treba liječit, ne paničarim i delam kaj mi se veli... tak da je "napad straha", iz gornje priče, isključen.
sjest zubaru na stolac mi je kak i frizeru z razlikom da znam da mogu očekivat da bu bolilo, al to je to, zubar me ne mora vezat za stolac i ne bežim kroz prozor.
zapraf, pitam se, koga vraga misle stomatolozi koji šakom i kapom pikaju injekcije (valjda da bi im pacijenti bili mirni il kaj?).
baš mi je prošli petak novi socijalni zubar koknul osmicu "na živo"... boli ko vrag, al izdržljivo je, "stisneš zube" tih par minuta i to je to.

Gotovo običan dan

O pajcek gripi...

jedino kaj sam ja (i svi moji) vidla od pajcekoft su čvarci, krvavice, šniclini, sušena rebarca, šunkice...

(a) od ikakvih cjepliva svi bežimo glavom bez obzira nakon kaj sam, davnih dana, dok su nas kak studente naterali cijepit se protiv tuberkuloze, z rukom koja se napuhnula kak balon, poljubila asfalt...

O zimskim radostima...

aj' priznaj da si ovu temu pokrenul samo zato kaj si ljubosuman nas nas jer mi imamo lјepše lopate od vas .

podsjećaš me na mog suseda, jučer ga, fino, zgrudam, a on, umjesto da vrati natrag, počne urlat da sam luda i da bu mi noge potrgal ak ga još jednom grudnem.

O "španciranju" po snijegu...

si ti čula kad za prilagođavanje vožnje vremenskim uvjetima?

(pa) kad opadneš z biciklina i s'a se spotrgaš, (onda) buju ti krive neočišćene štene, jer po ljeti si se bez problema mogla spustiti niz njih.
rajše zvleći klizaljke z ormara.

O "ambideksterima" ...

kaj ti zbilja vjeruješ da f politici postoje lijevi, desni, nit vrit nit mimo i tak dalje?

O "srećí"...

vidi se da nisi prekaljen' igrač lota.

svak onaj koji zna da će dobit na lotu (ja recimo znam iz pouzdanih izvora - gatara) ima popis na kaj se lova troši u prvih par sati i isprazni račun (popis se ažurira sa svakim povećanjem jackpota) inače ti ne gine otmica od strane mafije...

O informacijama i dezinformacijama...

smajlića "kolučem očima samo kaj mi ne ispadnu" nema na ovom forumu. patke su s'uda oko nas, v zraku, na zemlji, pod zemljom... treba samo biti dovoljno mudar, pametan (i) otkrit labudove među njima.

Križni put

"... Već od prvog dana sve je krenulo po zlu.

Vodičkinja je krenula na putovanje, s nekom suludom idejom, da se po svakojakim benzinskim crpkama i odmorištima te svratištima ima stajati po pola sata do 45 minuta [što prvi dan i nije bilo toliko "čudno" obzirom je cilj bio stići do talijanske luke u određeno vrijeme no što se kasnije pokazalo totalnim promašajem, da ne kažemo rađenjem bedaka od putnika].

Brod je kasnio više od dva sata što se odrazilo kako na kasniji polazak iz Civitavecchie tako i na kasniji dolazak u Barcelonu.

I dok je većina putnika dobila propusnice na svoje ime, nama nisu pogriješili samo prezime već su nas proglašili i vozačima autobusa.

Srećom pa nas nisu smjestili u tovarni dio trajekta.

Znali smo da se ne radi o luksuznoj jahti, ali smo očekivali barem osnovne higijenske uvjete u kabini (a) u kojoj nas je dočekalo sve pripremljeno za dvije osobe, što bi bilo u redu da kabinu nismo dijelili s još jednim parom.

Ne treba ni napomenuti da čaše, sapune i ostalo za treću i četvrtu osobu nismo (ni) vidjeli (ni) dobili do kraja brodskog dijela putovanja.

Bit će da to ima veze sa "sitnicom" da nismo bili smatrani "članovima grupe", naime, vodičkinja je, u neko doba, tijekom sljedećeg dana, sazvala sastanak u 14 sati, u brodskom salonu, "za dogovor što i kako (dalje) na putovanju", na koji nas je "zaboravila" pozvati, mada nas je pola sata ranije srela na hodniku i spomenula nam da se imamo nacrtati u 19 sati, sa stvarima, u salonu jer (do) onda moramo napustiti kabine.

Da nas suputnik nije obavijestio o sastanku, ne bismo mu ni nazočili.

I tako smo na "sastanku" saznali da "su se oni kao grupa dogovorili", [na što smo "mi ostali blenuli" kaj smo mi onda (?!)], ovo i ono i simo i tamo... od čega se ama baš ništa nije ostvarilo tijekom putovanja - obećanje: ludom radovanje; no, barem je atmosfera bila odlična, da ne kažemo, kaotična, zahvaljujući posadi broda koja je smatrala zabavnim puštati soundtrack Titanika za vrijeme najjačeg njihanja broda pri čemu su putnici što paničarili, što imali rigoleto, što nas gledali u čudu i pitali otkud nam fučkaljka [koju smo ponijeli sa sobom na putovanje - zlu ne trebalo] (jer) da bi i oni htjeli jednu... i znamo li možda gdje su pojasevi za spašavanje, ima li brod čamce za spašavanje [ima, op. a.] i koje su temperature zraka i mora...

Kašnjenje broda platilo je druge večeri kraćenjem razgledavanje.

Kako je Sagrada Familia (bila) "40 minuta predaleko" tako ju ni nismo imali prilike razgledati već smo, na brzinu, razgledali samo mali dio Barcelone, a (ni) to baš nije bilo neko razgledavanje, jer je netko iz vaše cijenjene agencije zaboravio provjeriti što se događa, u kojem gradu za vrijeme putovanja, pa smo se tako, po zaustavljanju autobusa od strane policije, neplanirano "prošetali" [ukoliko se šetanjem može nazvati trčanje niz brijež za vodičkinjom] i divili reli vozačima u njihovom divljanju gradom.

Gotovo običan dan

Sam hotel je bio čisto pristojan, zanemarimo li odvratan smrad octa u kojem, očito, dezinficiraju posteljinu, no netko je zaboravio upaliti grijanje, a ni WIFI nije radio. Prvotno još kako tako, taj dan nije bilo toliko zima, potonje sačuvaj Bože, ali nije do vas pa nema veze.

Doručak je bio čisto u redu. Dapače, bili smo ugodno iznenađeni topлом čokoladom.

So far so good, reklo bi se, bez obzira na sve nedostatke i kašnjenja do sada.

Nadali smo se da će krenuti na bolje... Da će vodičkinja konačno naučiti ispravno pročitati naše prezime, jer, i ovdje su nas "preimenovali".

Kako ono ide ona poslovica s nadom? Nada inače na španjolskom znači ništa.

Trećeg dana krenuli smo prema Madridu preko Zaragoze.

Vodičkinja se odlučila držati, kao pijan(a) plota, zadržavanja na "odmorištima" po pola sata i više jer tko je video pojesti nešto pošteno, u miru, kao čovjek, u restoranu kada možeš riskirati salmonelu i ine beštije jedenjem preskupih splaćina po "odmorištima" ili se trpati preplaćenim sendvičima, slatkišima i inom "zdravom hranom".

Tako smo kroz Zaragozu praktički protrčali i na brzinu pojeli "s nogu" kobasice iz fast fooda jer nije bilo ni govora, [rasprava nedopuštena], da se skrati vrijeme stajanja po "odmorištima" i produži vrijeme boravka u gradovima (a) kašnjenje je [gotovo] pa [bilo] nezamislivo, istina Bog, ne za sve, jer, naime, kako će se kasnije ispostaviti, kašnjenje je bilo ekskluzivno pravo određenog manjeg broja putnika kojima se to redovno toleriralo i koji su se redovito "koristili" tom "povlasticom".

Tko je video razgledavati gradove u miru i polako, kada se može kroz njih projuriti na brzinu, kao muha bez glave, jer valjda je bitnije diviti se satima parkiralištima "odmorišta" i udisati ispušne plinove i smrad benzina negoli se kulturno uzdizati odnosno, ako već baš ništa drugo, (a onda) sjediti na klupi u gradskom parku na friškom zraku.

Madrid je pokazao sve čari sigurnog grada specijalcima s dugim cijevima na svakom koraku, no, kojima možemo biti zahvalni, što su nas uputili kako, kamo i gdje kada smo se izgubili tijekom "šetnje", naime, panoramski razgled je završio iskrcajem iz autobusa i jurnjavom za vodičkinjom do glavnog gradskog trga, koji je odredila kao zborno mjesto za cca dva i pol sata (02:30 min) i nestala u gužvi (a) da bi nas potom (2 i pol sata kasnije) odvela do autobusa i u hotel.

Tada smo počeli sumnjati da ste hotele zakupili na samo par sati po danu jer se nikada do sad [a putujemo puno i često] nismo našli u situaciji da u hotel smijemo ući tek iza 23 sata?!

Temperatura je već dobrano (o)pala, od grijanja ni g (?!), staklene čaše u kupaoni bile su okrhnute, posteljina (i ovdje) zaudarala po octu, doručak upola lošiji od bratskog iz Barcelone... i tu su nam "fulali" prezime...

Dan četvrti. Polazak, kao i trećeg, prije otvaranja trgovina, tako da se (opet) moralo trošiti novac po benzinskim crpkama i odmorištima na kojima se (opet) stajalo po 30 - 45 minuta. Čemu krenuti 15 minuta kasnije iz Barcelone ili Madrija (pa) da ljudi u dućanu kupe vodu i ino kada se može "silovati" kretanje u cik zore i bacati novac na iste stvari, ali višestruko skuplje, po spomenutim "postajama".

Na ulasku u Portugal, rupčaga koja bi u Lijepoj Našoj pala na sanitarnoj već na ulaznim vratima. Kako je cilj putovanja bio vratiti se u Zagreb u zdravom stanju, na pamet nam nije palo išta kupiti, kamoli pojesti, u tom svratištu žnj flj kategorije da ne bi po povratku u Zagreb završili u karanteni na Zaraznoj.

Nažalost, vodičkinja je uspjela nagovoriti (i neke) putnike da tamо "kušaju juhu". Iskreno se nadamo da su još uvijek među živima. I tako smo, pola sata, čekali na kiši "jedače" koji su, mrtvi hladni, jeli u miru. Fučkaš dogovorenog vrijeme polaska i budale koje kisnu. Red je red? Jok. Povlaštena kasta može što hoće i kada hoće, ostali kuš i budi(te) gdje treba na vrijeme.

(I tako je i) Batalha (iz)gubila vrijeme razgledavanja u korist stajanja po "postajama" i vodičkinja je ostavila putnicima "čak" 45 minuta za suvenire odnosno, kukavicama koje nisu htjele riskirati život i jesti "finu juhicu", da nađu restoran, najedu se i vrate se do zbornog mjesta [pri čemu treba pripomenuti da je u tih 45 minuta bilo uračunato i vrijeme razgledavanja "pod mus" (?!) (a kad smo već kod istog valja spomenuti i čudnu navadu vodičkinje da je (uporno), tijekom cijelog putovanja, odbijala reći unaprijed što i kako već je sve govorila u 5 do 12 ili na licu mjesta te je konstantno mijenjala, u zadnji čas, (i) ono nešto malo što je "okvirno", čudom, najavila unaprijed].

Stigosmo tako (i) do Fatime. Prvo smještaj u hotel (a) potom razgledavanje Svetišta. Hotel se pokazao najgorim do sada. Na stranu stari namještaj, (ni ovdje) grijanje nije radilo. Zatražili smo pomoć na recepciji hotela, misleći da, zabunom, nije upaljeno u našoj sobi, [ili samo "kod nas" ne radi (?!) no susretljiva djelatnica, kojoj je naočigled bilo neugodno, nas je šokirala izjavom da "još nije počela sezona grijanja" i upitala nas želimo li, možda, dodatne deke?! Lako za deke (!!)(ali) u kupaoni je bilo kao u frižideru!! (I) Morali smo se pomiriti s činjenicom da će nam naredna 4 dana i 3 noći cvokotati zubi od hladnoće jer "serviseri puštaju grijanje u pogon tek u studenom". Nečuveno! Opet je netko iz vaše cijenjene agencije zaboravio provjeriti stanje na terenu i poslao, po zimi, putnike u hotel bez grijanja. "Hvala vam" na prehladi i upali mokraćnih putova s kojima smo se vratili u Zagreb?! Ne znamo za vaše higijenske i zdravstvene navike, no, svaka iole higijenski i zdravstveno osvještena osoba se [kod kuće, "u normalnim okolnostima"] tušira na dnevnoj bazi, na putovanju, po potrebi, (i) češće!

Počelo nam je ići na žifce što nas je vodičkinja uporno krivo najavljivala u hotelima pa su (nam) "propusnice" glasile na sve samo ne na nas.

Gotovo običan dan

Razgledavanje Svetišta je proteklo "očekivano", [nažalost, do sada smo već shvatili da je vodičkinja na ovom putovanju samo "ukras"], par minuta, prstom pokazano "ovo vam je tamo, ovo vam je tamo, ovo vam je tamo, tamo će biti procesija, vidimo se ujutro" i otišla tako vodičkinja s opaskom "da ona sutra radi i da se mora naspavati"!?

Fatima je potvrdila "priče" o ljubaznom i nadasve poštenom stanovništvu, kojem nije strano, u samom Svetištu, za vrijeme prošecije, varati kupce naplaćivanjem skupljih (a) podmetanjem jeftinijih proizvoda [tko nam kriv što na licu mjesta, u mraku, nismo provjerili što nam je baka "podvalila"].

Dan peti. Doručak sačuvaj Bože, jad i bijeda! (Samo) Jedna vrsta salame čudnog izgleda i još čudnijeg mirisa, jedna vrsta nečega neidentificiranog što se nismo usudili pojesti da se ne otrujemo (i) samo jedna vrsta sira i to je bilo to kaj se ticalo slanoga?! Sok na razrjeđivanje i to s (onom odvratnom žufkom) vodom iz pipe?! Dajte, molimo vas?! Kako vas nije sram?!

Vodičkinja je opet "izvodila bijesne gliste" i naredila pokret u 08:15 sati.

Nije bilo govora o tome da se krene u 09:00. Dotična nije vidjela u čemu je problem. "Pa doručak je u 07:30!". Jest, doručak je bio u pola osam, ali 45 minuta nije ni približno dovoljno vremena za najesti se u miru, oprati zube i ino prije cjelodnevnog izleta. Posebice nas je naljutila ovim postupkom jer smo u Španjolskoj imali doručak već u 07:00 i kretali dalje na putovanja tek u 09:00. Čemu Turska sila dana petog? Ispostavilo se (ama baš) ničemu!

Putem do Porta, počeli smo sumnjati da vodičkinja ima ozbiljnih problema s alkoholom [ne, nismo je vidjeli da piye no koliko je puta, tijekom putovanja, spomenula alkohol, vino, dućane za iste i ino...]. Stigli smo i razgledali na brzinu (pešice) "dio obale" da bi potom stali na "drugoj strani obale" i imali, besmislenu, stanku od sat vremena [da, da, "vrijeme od sat vremena ulazilo je" u razgledavanje], no, ajde, poslužila je za pronalaženje toaleta. Zatim odlazak u centar grada da bi opet dobili samo sat vremena [razgledaj, pronađi restoran, vrti se na zborno mjesto....]... pri čemu nam, još uvjek, nije jasno, čemu ona prva pauza i čemu druga nije trajala duže da u miru razgledamo grad, pojedemo nešto i ne moramo trčati uz brijeđ da bismo na vrijeme stiglo do autobusa. Vodičkinja je spomenula knjižaru u kojoj je sniman film Harry Potter, a pojma nije imala zašto je grad bio preplavljen hordama, čudno odjevene, djece i kamo su ista išla ["studenti Harry Potterove Akademije", što god da to bilo, op. a.], no, zaista nas više ništa ne može (nije moglo) iznenaditi. Ili, ipak, može (je)?!

U Coimbri nas je dočekalo, novo, iznenadenje. Brucosijada. Grad blokiran. Cipelcug. Očekivali smo naporno putovanje, ali ne (i stalno) trčanje uzduž i poprijeko za vodičkinjom! Stariji suputnici su lipsali, ali, tko im kriv kada su cijelo vrijeme šutjeli i ništa ne govorili vodičkinji već (su joj) kukali iza leđa [O Hipokrizijo, smiješna li si (?!)].

(Obećanu) Šetnju obalom i ribarskom četvrti Nazarea te doživljavanje zalaska sunca nad Atlantikom mogli smo zaboraviti. Prvo jer je padala kiša i mjesto je bilo "pod rekonstrukcijom", drugo jer je bio mrkli mrak. Lako za (ovo) drugo, ali prvo?! Sad smo već zaista bili ljuti!! Opet je netko iz vaše cijenjene agencije zaboravio provjeriti stanje na terenu i poslao ljude na izlet u mjesto kojim se ne može prošetati?! Ili vi to uopće ne provjeravate pa "kud puklo da puklo"?! Vodičkinja je, umjesto da je, kada je vidjela stanje u mjestu ["idila" (?!), "naredila" povratak u Fatimu, kad se već "ovdje" ništa ne može, da se barem ljudi odmore u hotelu, mrtva hladna, "dala slobodno vrijeme za bakalar i vino" [s pričanjem o kojem nam se, od Zagreba pa do sada svako malo, popela navrh glave].

Trebamo li napomenuti da je povlaštena kasta zakasnila pola sata na zborno mjesto, dok smo ih mi ostali, kao budale čekali na kiši, i (opet) nikome ništa?! Dan šesti. Pokret za Lisabon bio je u 09:00. (A ne, ne) Varate se, nije vodičkinja uslišala "molbe" da se nakon doručka ostavi barem pola sata vremena prije "pokreta". Dala nam je "izbor". Mogli smo [nakon doručka] na brzinu pogledati (po danu) Svetište ili otići na brzinu u "šoping" [hahaha, dućani svi rade od 09 sati i zatvaraju se između 19 i 21 sat, (a), sve to nakon naših "povrataku" u Fatimu odnosno "odlazaka" iz nje]. Lisabon smo razgledali na brzinu.

Doslovno. I onda (bili) ostavljeni 6 sati lunjati gradom za nevremena, jer je vodičkinja, pod svaku cijenu, s još (samo) 6 suputnika, odlučila poslušati fado (a) koji je na repertoaru bio tek u 19 sati navečer pa što se vratiti u Fatimu kada se može kisnuti satima ili se potucati od birtije do birtije dok se sedmorka ne vrati "s koncerta". Bogu fala pa smo pronašli naš autobus i vozače u njemu koji su nas odmah pustili unutra da ne stojimo na kiši. I tako smo zadnju večer u Portugalu proveli spavajući u autobusu. Trebamo li napomenuti da je vodičkinja (bila) upozorenja da će popodne biti nevrijeme u Lisabonu i da je mogla skratiti "slobodno vrijeme" u Lisabonu [obzirom na vremenske uvjete] odnosno odrediti kasniji polazak iz Fatime u Lisabon [ukoliko je taj koncert bio od tolike važnosti da se nije smio propustiti niti pod razno]?! Čini se da je (ona) četvorka, koja je ostala u Fatimi taj dan, znala kaj se nama ostalima sprema pa su (fino) ostali u hotelu i, srećom po njih, propustili, još jedno, maltretiranje. Dan sedmi. Napustili smo Fatimu. Nevjerojatno, ali istinito, stali smo (opet) u onoj rupčagi s početka priče o Portugalu, i vodičkinja je, mada još nije bilo ni podne, odredila stanku od 45 minuta "za ručak". Sam Bog zna zašto je za to stratište zapela kao pijan(a) za plot, posebice što se, "s druge strane granice", par minuta vožnje od istog, nalazi španjolski restoran daleko bolje kvalitete, no, što je tu je, prošetali smo tom selendrom [u kojoj djelatnica turističke zajednice ne zna "beknuti" engleski] do polaska dalje.

U Salamancu smo stigli bez stanke za vrijeme vožnje [koja je trajala "debelo" preko 2 sata] i odmah krenuli u razgledavanje. (I opet) Dobili čak sat vremena za "slobodne aktivnosti".

Gotovo običan dan

Stigli smo u Burgos oko 20:30 sati. Mrkli mrak, 6°, kiša, 300 metara od hotela, (no) vodičkinja je odbila smještaj u hotel prvo pa potom razgledavanje grada već su svi, pod mus, morali "u razgledavanje" i to do, ni više ni manje već 22:30 sati?! Trebalo bi spomenuti da je dotična, reda radi, upitala preko mikrofona putnike jesu li za hotel ili razgledavanje, (i) da su svi osim jednog viknuli hotel, na što je ona (ipak) "izabrala" razgledavanje. "Oduševljeni" s razgledavanjem grada, po mrklom mraku, kiši i niskoj temperaturi, sjeli smo u prvu birtiju i naručili toplu čokoladu. Bogu fala pa su radili do 23 sata. Suputnici su toliko oduševljeno doživjeli ovo razgledavanje da su vodičkinju poslali da ne kažemo kamo i u hotelu, mimo nje, pokupili ključeve od soba i otišli na spavanje. Samo smo mi i još jedan par kulturno čekali kod recepcije da nam vodičkinja predla ključeve. To bi bio onaj par koji je s nama uredno, svaki dan, za razgledavanja, čekao zeleno na semaforima dok su ostali šizili "na nas" da "koji vrag izvodimo". Tko je video prelaziti cestu na zeleno. Samo budale čekaju na red. No, red je red, a mi se držimo reda. Dan osmi. Polazak u 10:00. Zašto krenuti u 09:00 ili ranije [doručak je (i) ovdje bio poslužen već u 07:00] kada možemo gubiti vrijeme na "čekanje". U San Sebastianu naišli smo na Lidl. Veselili smo se kao mala djeca čokoladi. Hahaha, vidi, 12 muffina košta 0,67 eura (a) u dućanima u koje nas je vodila vodičkinja, cijena jednog muffina kretala se od 1 do 5 eura hahaha. Kaj čovjeka veseli?! Konačno smo stigli u Lourdes. Naravno, mogli smo sat dva prije, da od životne važnosti nije bilo stajanje po odmorištima, ali nema veze, bitno da smo stigli. Čak je i vodičkinja napravila presedan i prvo smo se smjestili u hotel pa tek potom krenuli u razgledavanje. Hotel je bio srednja žalost, namještaj se, doslovno, raspadao, kupaona sačuvaj Bože, smijali smo se, "pukli smo", prestali smo se ljutiti, ljutnju je zamijenilo totalno razočaranje. Počeli smo brojati sate kada ćemo doma. Riječ na "J" ovakvo "putovanje". Home sweet home. Još dva dana i doma smo! Još samo dva dana! Izdržat ćemo nekako! Dan deveti. Među prvima smo bili na doručku. U cik zore. Tako je to kad pohodiš jutarnju misu. Istina Bog, bila je na filipinskom, no, Bože moj, misa je misa. U busu smo saznali da je dio suputnika ostao gladan. Tko prvi njegova klopa! Jest da smo ostali paf kad smo vidjeli kako su nam poslužili hranu i kako su na gram odbrojili koliko tko smije pojesti, ali nismo očekivali da neki neće dobiti ni tu mizeriju. Hahaha, sada su se već svi u busu smijali. Histerija smijeha. Bože, što je nama ovo trebalо? Može li gore? Jok! Malo morgen! Može! Carcassonne. Hahaha. Ručak? Samo 15 do 30 eura po osobi. Sad su već i "Rockefelleri" bili "kratki s lovom" i pitali nas gdje smo kupili sendviče?! Prošla baka s kolačima. Nema više. Tko je zgrabio (sendvič) zgrabio! Cannes. Smijurija od "hotela". Sigurnost: minus beskonačno. Razglabali smo što bi (li nam) se dogodilo u slučaju potresa ili požara. Veće šanse za preživljavanjem bi nam bile u skoku sa šestog kata na parkiralište pogrebnog poduzeća, na koje smo imali pogled, od bježanja "liftom" ili "kružnim stepenicama za pol' osobe".

Dan deseti. Doručak na sedmom katu. Prekrasan pogled pružao se na dimnjake i krovove ostalih hotela. Ah, ta Francuska rivijera. Mogli 'smo je, kad je već nismo vidjeli, namirisati, da su se prozori mogli otvoriti! Hrana je donekle bila "jestiva". "Francuzi" su bili stari cca dva tjedna. Gornji dio se nije mogao zagristi, griznjenje donjeg dijela je bilo na vlastitu odgovornost. Ah, kud puklo da puklo, zadnji dan nam je, (a) i, sva sreća pa, imamo dobrog zubara [srećom niš' ni' puklo]. Čini se da (ni) Francuzima duge cijevi nisu strane, napose, oko hotela i (po) okolnim ulicama raspoređenim, vojnicima, koji su nas mrko gledali i pratili svaki naš pokret. Na prvu smo (po)mislili da je snimanje filma u tijeku, no, vađenje fotoaparata, za zabilježbu "neobične scene", rezultiralo je mrkim pogledom i repetiranjem, počem smo, pokunjeno i klecajućih koljena, šmugnuli u hotel. Krenuli smo... doma! Sada je (već bilo) lakše. Brojali smo minute i kilometre do ulaska u Hrvatsku. (I dalje smo) Stajali po pumpama, ali, više nitko nije kupovao ništa, svi su bili dekintirani... Konačno: Hrvatska! Naravno, Murphyjev zakon! Da bi se oduljio put prema Zagrebu, autocesta od Kikovice do Delnica bila je zatvorena zbog nevremena pa se putovanje produljilo za dodatnih sat vremena, no, što je sat vremena spram 10 dana! Iza ponoći, napokon, stigli smo u Zagreb. TV uređaji u autobusu u "normalnoj" su funkciji bili samo jedanput, (i to) kada je vodičkinja pustila dokumentarni film o području na koje smo dolazili. No, "puštanje filmova" nakon toga bilo je, u najmanju ruku, bezobrazno. Postoji nešto što se zove pojačavanje i stišavanje tona, no, vodičkinji je to očito nepoznat pojam jer zašto potiho pustiti film nekolicini putnika koji ga žele gledati, a ostale ostaviti da se u miru odmaraju, kada se ton može nafrliti na najjače, što bi i mrtve diglo iz groba, i maltretirati sve putnike bukom. O "sadržaju" trećerazrednih filmova suvišno je govoriti no spomenut ćemo čisto zato da dobijete uvid u strahotu kojoj nas je izložila vaša vodičkinja puštanjem tog smeća. Kada je nešto nafrljeno na maksimum, mada ne gledaš u ekran nažalost ipak čuješ ono što izlazi iz zvučnika, a ono što zasigurno nitko nije želio "čuti" tijekom putovanja su gluposti poput "tražim darivatelja sperme", "idem se ubiti", "hrpa parova na izletu u preljubničkim odnosima" i slične idiotarije koje je vaša vodičkinja "servirala" putnicima pod komedije. Sačuvaj Bože! Neosporno je da se u neka davna zaostala vremena nužda obavljala bilo kada i bilo gdje, no, ni u najgoroj noćnoj mori nismo očekivali da ćemo svjedočiti, za vrijeme vožnje, mokrenju u autobusu u kutiju od keksa od strane "gospode" koja ne može pričekati par minuta do odmorišta već mora kontaminirati cijeli autobus [u osnovnoj se školi uče putovi "raspršivanja" beštija, no povrh toga, gospodji je "malo pobjeglo van kutije" po uopće ne želimo znati čemu (upozorila je ostale putnike da ne idu odmah do stražnjeg kraja autobusa dok se ne počisti)] (a sve to) uz dozvolu vodičkinje putovanja i vozača [na sveopće zgražanje većine putnika, koje je, možda čak i više od "dozvole za mokrenjem u kutiju od keksa" šokirala izjava vlasnice kutije "ma samo operi i vrati mi"].

Gotovo običan dan

Pripomenut ćemo i da si je ista "gospođa" dala za pravo, uz dozvolu i smijanje vodičkinje, počastiti ostale putnike izjavom preko mikrofona da se možemo smatrati sretnima što se imamo čast voziti s njezinim ["gospodin" koji je tijekom cijelog putovanja, na sav glas, vodio seksualno vulgarne razgovore s jednom od udanih putnica, pri čemu ista nije udana za njega (a) koja mu može biti kćer, te kojemu je mokrenje u toaletu nepoznat pojam obzirom se "to radi iza prvog ugla ili grma"] i suprugom njezine kolegice?!

Vodičkinja je, naime, došla na, [još jednu], "genijalnu ideju", dati putnicima mikrofon u ruke pa smo tako bili prisiljeni slušati "pjesme" [recitiranje], hvalospjeve i ulizivanje vodičkinji i vozačima, prepucavanje putnika "čiji brat je jači", [našto smo se zapitali (i zabrinuli) jesu li pojedini suputnici zaozbilj kupili hašiš, marihuano i ino (?!) od Saracena koji su nas pratili, po Lisabonu, na svakom koraku], [tako smo saznali (i) da je jedan od suputnika svećenik u mirovini (a) za kojeg vodičkinji nije palo na pamet zamoliti ga da nam on održi misu u Fatimi i/li Lourdesu (organizaciju kojih je obećala na brodu, ali je poslije mudro šutjela i pravila se da ništa ne čuje svaki puta kada ju je netko upitao jesu li mise organizirane ili ne)], a o vodičkinom "čitanju svega i svačega" tijekom putovanja, nuđenju ostalih aranžmana agencije i pričanja o njima satima, da ne govorimo ["Šutnja je zlato."].

Nečuveno je da vaša turistička agencija dopušta maltretiranje i vrijeđanje većine putnika od strane pojedinih putnika (a) sve (to) uz blagoslov vodičkinje. Nadasve je tragično, da nije žalosno bilo bi smiješno, da si jedna renomirana turistička agencija, poput vaše, dopušta ovakvu nonšalanciju i bezobrazluk spram putnika koji su joj poklonili svoje povjerenje i uplatili svoj teško zarađeni novac.

Jasno je, samo po sebi, da se vašim uslugama više nikada nećemo koristiti, jednako kao što vas zasigurno nikada nikome nećemo preporučiti, jer, ukoliko ste se "usudili" na prvom našem putovanju "s vama" izvesti ovakvo nešto, što biste se tek usudili na drugom?!

Iz svega gore navedenog, razvidno je da smo šokirani razinom nazovi pružene usluge obzirom na uplaćenu vam količinu novca te uz ispriku za sve neugodnosti koje smo pretrpjeli na ovom križnom putovanju zahtijevamo (i) da nam vratite uplaćen vam novac [u iznosu od 10.186,70 kuna] jer se smatramo prevarenima.

Smatrajte se slobodnima kontaktirati nas elektroničkom poštom na adresu s koje vam je poslan ovaj Prigovor odnosno poštanskim putem na adresu navedenu na vrhu ovog Prigovora.

Mi se smatramo slobodnima dostaviti vam IBAN na koji možete izvršiti povrat uplaćenih vam sredstava: HR....".

Treba li nadodati da nismo dobili ni" ispriku (a) kamoli povrat ('i) jedne jedine kune?!

Trava i kolači

Dobar glas daleko se čuje... ponekad i "predaleko".

Čitam "Psihijatrijsko vještačenje ovisnika o drogama i kockanju" kadli zazvoni zvonce na vratima. Ustajem, odlažem knjigu na stol, pored Trainspotting DVDa (i) tacne, friško domaćim čokoladnim "sirupom" prelivenih, kolača i krećem prema špijunki. Policija?! Dva policajca u uniformama. Gledam ja njih, gledaju oni oko moje. Hm. Kaj sad? Niš. Otvaram vrata.

- Dobar dan. - gledam ih sumnjičavo.

- Dobar dan. - gledaju oni sumnjičavo mene.

- Kaj trebate? - upitam ih.

- Smijemo ući? - upitaju oni mene.

Hm. Kaj sad? Ak ih ne pustim nutra, morti me uhapse, sam mi još (i) to treba.

Niš. Puštam ih nutra. Prvi, kao ovlaš, baca pogled na kupaonu, drugi na spavaču sobu. Ulaze u dnevni boravak. Nasred sobe velika tegla za cvijeće.

- Što to uzgajate? - lukavim me pogledom odmjери prvi policajac.

- Više niš. Sirota Marijana se osušila. - nevino odgovorim.

- Molim?! Uzgajali ste marihanu?! - šokiran upita drugi policajac.

- Marijanu, ne marihanu. - mirno odgovorim.

- Marijanu? Tko je Marijana?! - zbunjeno upita prvi policajac.

- Konopljika. Osušila se sirotica pa smo ju hitili f kontejner prošli tjeđan. Sad je tegla prazna. Posadili bumo ružmarin f nju kad ga donesemo z mora. - odgovorim ja.

- Konoplja JE marihana gospođo! - odgovori prvi policajac.

- Konopljika, (a) ne konoplja, Marijana, (a) ne marihana, gospodo. - odgovorim ja.

- Gospođo, zafrkavate li vi to nas?! - sad već vidno uzrujan upita drugi policajac.

- Dobili smo od prijatelja na poklon dvije sjemenke konopljike. To vam je ona biljka kaj raste na moru koju još zovu "fratarski papar". Posadili smo ih i jedna se primila, narasla je skoro na metar, al se, kod presađivanja, osušila i hitili smo je f smeće. F čemu je problem? - upitam ja.

- Nema problema gospođo. Sve je u redu. Krivo smo se razumjeli. Nego, što će vam ovi filmovi i literatura o drogama? - upita prvi policajac.

- Učim za ispit iz "Ovisnosti". - spremno odgovorim no vidim da je vrag odnio šalu pa im pokažem indeks da ne bi bilo nismo znali, [prešućujem gdje ga polažem (u Vrapču, op. a.)], (i) da ne bi zaista počeli sumnjati da doma uzgajamo marihanu, makove i ino.

- U redu je gospođo. U redu je. - odgovori drugi policajac.

Da skrenem temu u drugom smjeru, nudim ih kolačima.

- Hvala lijepo, ali na dužnosti smo. Inače bismo svakako, kolači izgledaju jako ukusno. - ljubazno odbije drugi policajac.

- Od čega su kolači? - (kao) nevino upita prvi policajac.

- Od konoplje. - tiho odgovorim.

Gotovo običan dan

- Od čega?! - šokirano upita drugi policajac.
  - Pokažem im rukom (na) vrećicu brašna na kuhinjskoj radnoj plohi.
  - Od brašna industrijske konoplje. - još tiše odgovorim.
- Nastaje muk. Već se vidim u lisicama. Nelagodnu tišinu prekida prvi policajac.
- Došli smo po službenoj dužnosti. Provjeravamo prebivališta. Možete li nam reći tko sve živi u ovom kućanstvu...
- Kažu da je to sve bila samo slučajnost.
- Ja sam uvjerenja da nas je prijavil neki ljubosumac koji ne zna peć' kolače.
- Ne'š ti problema dodat u smjesu malo cimeta, korice limuna... (i) konoplje...

Post scriptum

Kronološkim redom...

Emilija Friganović

Najbolja seka na svijetu! Moja seka Emi! Moja stijena! Moj anđeo! VOLIM TE!

Anita Blažević

Legenda kaže da su nas uhapsili na OŠ maturalcu, a zapraf smo se samo slikale z komadima.

Niš bez Mirele i Marijane z kojima sam provela najluđe srednjoškolske dane!

Marijana Dudek

1996. sam na tvojoj promociji čitala Čekalicu. Sad je red na tebi!

Mirela Hunjet

Potpisanih komada je samo 7 namig namig.

Mario Marčec

NewsJJ. Od ČK njuz grupe, prek palačinki, do foruma, fejzbuka...
Friend in need is a friend indeed!

I da rešimo za kraj tu dilemu o misteriju petog tiramisua i ostalim poglavlјima koja "fale"... Za potresa 2020. mi je beštija, [vaza od cca 1 metra i cca 12 kila], (z) sanoborskog Kristala, šusnula direkt na notbuk. Naravno da, [mada godinama tupim učenicima: bekap, bekap i bekap], bekap nisam napravila 8 mjeseci tak da je z notbukom f vječna lovišta otpopevala i priprema knjige. Prvo izdanje je izašlo "zbrda zdola" sam' online. Drugo je pripremljeno i f tiskanoj verziji tak da je otpalo poglavlje "Nekad i sad - zauvijek mlad(a)" (a) "Bilješke o pisckinji" prebačene na koricu - dok ne dobim na lotu i izdam fensi šmensi izdanje s hrpom lepih slikica f boji. (Pre)Ostala poglavlja moram ponovo prepisat i/ili napisat... za neko buduće izdanje...

Sunčani pozdrav!

Ančica Sečan

--

Danas će biti toplo i sunčano.

sunceko.net

gazette-future.eu

techtransfersikc.eu

angelus-mst.hr

Ančica Sečan.

Ponosna je majka kćerkice Dore. Rođena je 26. 10. 1976. u Čakovcu. Odrasla je i školovala se u Zagrebu, [magistra socijalnog rada, koja nikad nije radila, osim volontirala, u toj struci, jer se, igrom slučaja, cijeli život bavi svojim hobijem - informatikom (a) u slobodno vrijeme sluša predavanja iz područja psihiatrije, psihologije, kriminalističkog profiliranja i forenzike], iz kojeg je, privremeno, preselila u Šibenik, da bi se, [nakon mukotrpnog,

"po sili rada", apstiniranja od Samoborskih kolača], vratila domof.

Obzirom na činjenicu da ju je (već) jedanput pogodio grom, u skorijoj bi budućnosti, nakon drugog udara, koji je vrlo vjerojatan, obzirom da "lovi" munje i pun mjesec, trebala dobiti na lotu, otići u "pemziju" i obići najbolje svjetske slastičarne.

Ovisnica je o slatkom (i) medicinsko čudo kojem žilama teče šećer umjesto krvi.

Bavi se ekstremnim sportovima poput Belota, domina i rješavanja križaljki, skupljanja albuma sa sličicama i razmjene duplića, s vremena na vrijeme navuče rošulhe i obriše prašinu s bicikla, mada ima vozačku, preferira cipelcug, tu i tamo "baci pogled" na Sljeme, a na davne dane kung fu ponosa i slave podsjeća ju kolekcija filmova Brucea Leea.

Mlada nadobudna glazbenica, koja je s klavira prešla na gitaru (i) na kraju odustala od Rock Akademije zbog fokalne distonije, danas, "plaši" susjede pjevanjem "opere" pod tušem, (srećom) za sada ju još nitko nije prijavio za narušavanje javnog reda i mira.

Ponosna je Hrvatica i katolkinja. Hrvatsku stranku prava "napustila" je "po sili zakona" poradi inkompatibilnosti sudačke porotničke dužnosti s članstvom u političkoj stranci odnosno bavljenjem političkom djelatnošću.

Objavljuje kao Ančica Sečan odnosno pod pseudonimom šmokljanica [do sada je, uz ovo djelo, objavila: 4 samostalna i 1 koautorski prijevod, 1 samostalan i 3 koautorska znanstvena rada, 1 koautorsknu monografiju, 8 samostalnih nastavnih materijala/priručnika i 42 samostalna nekategorizirana rada].

